

ПОЧИН

Таких серед живих нема,
хто щастя не бажає,
бо щастя смисл дає життю,
воно заряд здоров'я,
воно наснага і любов,
то хай знає кожен з нас,
що воно з доброти зростає,
а у цьому кожен має хист
доброту творити
по можливостях своїх:
нехай по трошки,
але хату щастя
кожен може будувати.
с.м.

ЦІ СЛОВА ДО ЧИТАЧА

Так, ми є один із тих, хто місію прийняв єством цю істину про Творця-БОГа святого людям нести по благословінню святого Духа. Ми свідомі уже є, що діями наражаємо себе на біль, на муки, смерть, які нам зло людське принесе. Так, ми вийшли за рамки суспільних традицій і моралі у цій прозі і віршах, які несуть мудрість віків. Ці послання і повчання на основі любові і доброти при прийнятті виведуть кожного у житті на дороги ті, якими до щастя й радості прийдуть.

Ми творили те, що мали, не шукаючи популярності і слави, бо свідомі є, що ці істинні слова не принесуть в суспільстві цім нам шани і визнання. Молитва зі Всевишнім тримає нас в житті, вона і несе ці слова в думках, а ми формуємо в рядки їх, бо є в єднанні з ними. Вони ідуть з всесвітніх джерел енергій позитивних через призму досвіду свого і зі святого розуміння цих потреб.

Це є потреба Всевишнього, а ми в Його діяннях є лиш олівець звичайний, який лишить все таки сліди у серцях ваших, мої друзі, якими виростите усі ви справедливість, довіру, любов і доброту во славу небесам і Землі і задля щастя кожному.

Так, ми є учасник і є рука, тієї ходи великого Месії у цім образі збірнім, який людство приведе до розуміння кожного, хто собою ці повчання прийме, як шанс, як можливість нести місію чоловіка на цій райській Землі без такого тотального засилля зла і його похідних.

Єднаймося люди всі на якостях любові і доброти не зволікаючи у часі, бо відлік включений, то будьмо мудрими, як і належить дітям Творця.

ВСЕСВІТ І ЛЮДИНА

Всесвіт теж цілісність єдина
і він є джерелом енергій всіх
в тому числі і тут, на Землі.
Чоловік-людина теж, як і все живе
для свого життя в окремоті
і у певному взаємозв'язку має все.
Всесвіт є самодостатній організм,
який несе позитив і негативізм,
які є основними складниками для живих
і несе те благо кожному і для всіх,
щоб життя мало певний смисл
і так облаштовувати його кожен вмів,
щоб забути страх і покору,
як ніхто її не має серед живих.

Людина лиш Всесвіту частина,
але має однакове наповнення у собі
енергіями подібними зі Всесвітом усім.

Вона має й ті енергетичні знання,
як жити їй в щасті-радості щодня.
Та роками, віками вона втрачала їх.

Коли сьогодні постало питання:
чи буде, чи не буде життя на Землі,
то людина почала думати про способи –
як і де шукати ті істинні знання,
щоб створити для життя умови гідні.
Вони у нас, у кожного є,
та щоб випустити назовні їх,
то нам потрібно кожному уже
поміркувати над питанням цим.

Тут відповідь проста
і людству відома вона –
навчитися очищати джерела родові,
а для цього ми маємо виготовити ключі.
Ключ не простий, та посильний
і кожен має здатності для цього,
щоб цим ключем відкрити своє єство,
то так ми з'єднаємося зі Всесвітом.

Тож ключ для нашого єства –
це прошення усім, усім
за помилки свої і батьків,
а також самому простити тим,
хто нас при житті огорчив.
Далі відкриваємо двері-канали
і у єство прийдуть підказки й поміч,
бо, навіть, одна позитивна дія
відкриває дірочку-канал
і через неї в єство наше
увесь Всесвіт увійде
для допомоги тілу і душі.

Ось так спільно: Всесвіт і ми
при кожній тілесній болі,
чи то при проблемах-негараздах
ми здатні ліквідувати причини
і їх наслідки.
Бо наші рани, болі,

як і страждання душі
є промінчиками від БОГа –
це Його прохання,
щоб долучилися ми
для зцілень духовних.
Знаймо люди, знаймо всі,
що болячки і проблеми при житті
ми творимо собі самі
діями негативними.
Проста річ: найди помилки свої
і це відкриє нам гідні путі,
на яких ми творитимемо вільно все,
що потрібним для життя є.

Ось так болі, хвороби, проблеми
кожного із нас навчають жити.

А тепер і ви, читачі,
будете знати з чого починати
оце прекрасне буття
в океані всесвітнім.

Тоді ми будемо спрямовані
духом, душею і умом день при дні
на справи хороші, позитивні.

Оце і є умови для радості у житті.

Ці книги і слова у них
є із тих міркувань, думок, слів,
які бродять вже в умах,
як визріваюча потреба
для зміни світоглядів.
Це є природня потреба
для Всесвіту і спільноти
і тому це є обґрунтуваннями
це є період підготовки для змін
і створення умов енергетичних,
тим, хто відновлювати буде
наступну цивілізацію нову.

ПОЧИН НОВОГО

Запалився ум людський
п'ятдесят років тому
по всій планеті земній,
а тепер всі енергії земні,
як і енергії всесвітні
через років п'ять
почнуть усвідомлювать
у взаємовідносинах цей гній,
який уже чиряком почервонів.

Тоді спільнота почне шукати
для душі, ума і тіла путі і ліки,
щоб цей чиряк зміг дозріти
і потім відокремлений гній
з умів все таки видалити.

Це нова третина літ
у цій кризі триваючій,
щоб цю рану лікувати,
щоб по новому вже
цивілізацію будувати.

Ми шукали причини,

а вони на носі у нас сиділи.
Ми навіть не розуміли,
що це наші дії негативні.
Ось до такого висновку ми
у цих роках-літах прийшли
для свідомого облаштування
суспільних взаємин життя,
що маємо зменшувати енергії зла
і починати готуватися всім
творити у словах і діях позитив.

Ось такий триваючий початок
і вселяючий надію на краще почин,
бо тільки зростаючий позитив
і є тим чудовим завдатком
для здійснення надій і мрій.

Тому то почини такі
здатні зменшувати у житті
ті страждання у душі
і стишувати буревії негативні.

Тож не шукаймо винуватих,
а очищуймо свої джерела від зла
і помаленьку долучаймося усі
до творення енергій позитивних.

У цьому наше спасіння,
у цьому можливості наші
зберегти планету цю,
а заодно і спільноту.

Важко сьогодні всім
день починати зі змін
та все на краще і святе
на основі життєвих істин
на так очікуваний почин,
і прописаний Всесвітом він.

Почин, початок дій
процес досить таки повільний
і самі дії-зміни в поведінці людства
досить таки непомітні.

Лиш чутливі і спостережливі
здатні їх відчувати, бачити,
як такі потреби, то так і дії,
бо, зазвичай, такі турботливі
і вони уже є в дії,
творячи повсякчас і скрізь
енергії позитивні.

Тож такою поведінкою своєю
вони й спонукають інших,
залучаючи до дій свідомих,
при баченні назріваючих нині
тих епідемій, криз і війн.

Так діють посланці Духа святого,
щоб стишувати бурі-біди
на Землі серед людства
і тоді вже спільно усі
шукають способи і методи,
щоб запобігти поширенню
будь яких енергій негативних.

Так, почин – є періодом для спільноти,
а в окреmostі деякі постійно
ідуть путями праведними
з дитячих літ, чи уже при зрілості.

Інші можуть зрозуміти загрози ці
ще на початку розгулу сатани,
а дехто змін у собі і не почне,
та іще яріше плодитиме
різні енергії негативні
вчинками негідними і злими.

Важко, важко тепер усім,
та байдужість і відреченість
багатьох зупинила вже
у надбанні енергій позитивних,
чим притупила біль у тілі,
душу злом закрила,
а ум у холоді зневіри
не хоче міркувати зовсім.

Ось так людство осиротіло,
відмовившись від розумної участі
у життєвому колі природи,
та і діями своїми лихими
закрилося від енергій позитивних,
які у всесвітньому джерелі є.

Міліє і воно, бо люди,
неначе оскаженіли всі
і не бачать святості
у житті своїм,
та злодіяннями опоганили себе,
себе, простори великі
і у Всесвіт ці енергії зла
так активно шле.

Трошки визрівати починають люди,
бо безвихідь їх таки сколихне.

Тому уже починають міркувати:
як же світ спасати і себе.

Ще тільки розмови є,
та за словами почнуться дії
і це є початок важкий до змін.

Важко тим, хто усвідомив,
важко й тим у вогні цім,
хто й далі плодить зло,
важко й тим, хто очікує,
бо лиш спільні творчі дії
у відновленні якостей життєвих
дадуть позитивні результати.

Важкий іноді почин,
та все ж почин
і знаймо друзі, знаймо всі,
що це тільки начало путі,
яким ми будемо йти
не один рік і не два,
а цілих півстоліття.

Ми здатні впливати на тривалість,
ми здатні впливати і на строки,
коли би ми узріли у собі

свою суть божественну,
бо і перший період ми,
на жаль, по тривалості
за пророцтвами пройшли
і якщо й далі вівцями будемо блєяти,
то і цей, другий період,
буде не простий.

Тому просимо усіх:
зберімося з усіх сил
і хай кожен одну дію у дні
наповнить енергіями позитивними,
то саме з крапель таких
і виникають океани.

Нас радують міркування такі,
то є надія на дії подібні,
бо це вже не відчай з байдужості,
і не сидіння на місці,
та потреба є велика в бдінні,
бо демони здатні зваблювати нас,
у них і можливості сьогодні є,
щоб нами заволодів страх
і ми в такому стані і далі
плодитимемо негатив.

Це період випробувань
кожного на духовну міць,
це період спроб і покут,
підйомів і падінь,
та саме встаючий на свій ріст
настільки ближче цим
до Всевишнього є.

Та знаймо люди, знаймо всі,
що тільки Духом міцні
зможуть спадщину прийняти
і еру Благодатну будувати.

Так, це потребує зусиль,
це потребує праці й сил,
щоб свідомо розуміти суть,
суть і зміст завтрашніх змін
через очищення до духовних надбань.
Тоді і Всесвіт буде з нами.

Вже на закінченні є
цей період пошуків, страждань.
та ще й зневіра не дає
мотивації до духовних стягань.

Чогось людство умом не здатне
готувати умови для змін
і лиш через біди і проблеми
до прозріння важко йде.

У Всесвіті ці знання є,
є і досвід великий,
та єствами ми самозакриті,
а нам би пора прийняти це
у стані чистоти єства,
як назрілої потреби уже.

Ми і тільки ми маємо відкрити

енергетичні канали свої
справедливістю з любові і доброти,
а не отак на ціле століття у горі і біді,
промиваючи сльозами гіркими
до БОГа святого стежки.

Бо можемо і здатні ми
страждання скоротити на роки
Починаймо з добродіянь, люди,
і готуймо себе усі до змін.

Діймо, діймо і творімо
позитивні енергії святі,
щоб умами узріти
свої дії і можливості.

Бо саме налаштування таке
зрушити нас до дій придатне.
Ніхто і ніщо за нас самих
не зробить цю місію життя
для прийдешнього покоління.

А ми маємо хоч словом допомогти,
настановити і благословити,
то і це нас збадьорить,
бо з довіри ми і хочемо жить.

Життя умова і основа,
бо при журі, гніві і образах,
як і в бажанні життям відійти,
то негативу нам не позбутись
і лиш добротою і любов'ю
ми здатні остаточно очиститись.

Стяжаймо якості життя,
бо лиш діями такими
спасемо світ і буття
і кожен спасенний себе
Адамом, чи Євою назве.

СУТЬ ПРАВДИ

Нема у Творця-святого Духа
правил і навіть канонів і законів
для всього живого на Землі,
то так і у всесвітній цілісності.

Якби вони у Всесвіті були,
то там би були і попи,
то там би були і підлабузники,
були б і президенти,
які б змушували б Всесвіт увесь
дотримуватися таких порядків.
То там би були б війни, кризи теж.
Тоді б і Всесвіту був би кінець.

А те, як жити і життя любити
залишив нам Творець усім
у своєму Замислі Великім,
а ми вже кожен сам собі
є творці і будівничі,
та так, щоб ця світобудова
цілісністю вічною була.

Однак життя завдяки мудрості
і здатності до змін енергій різних,
і є здатним це буття творити,

а не охороняти якісь права і закони,
якісь гроші, мови і кордони.
Ось такі охоронці кордонів, законів,
конституцій мають страх великий
і тому організовують війни,
щоб вбивати безпідставно тих,
хто немає чого втрачати,
чи то єством є вільним.
Саме це є причинами війн —
це страх державних керівників.
Вільний від страху є той,
хто знає правду і творить позитив.
Він вільним і відповідальним є
при житті у ситуаціях різних,
бо такі є творцями життя
і всіх надбань позитивних.

ХОДА

Перш було слово
і слово було БОГ,
і слово було у БОГа,
і Він ліпив їх
одне до одного,
формує думки,
зміст і суть свою
в організації всіх дій,
які при житті все таки
виходили за межі
Замислу Великого.

Отець-Творець
від цього потерпав,
тому частину сліз
Духом святим
своїм дітям посилав
і кожному повторював:
омивайтеся і очищайтеся,
дітоньки, частіш.

Бо тільки через Духа святого
ви прийдете всі до одного
на те весілля у раю
і дозволю подивитися здала
на рідну Землю свою.
Там побачите свої сліди,
свої митарства і радості
від глини, Адама, і до цього дня
відколи отримали наказ Отця
нести духовне зерно у собі.

Пам'ятаймо про це люди всі,
не залежно від того:
чи ми іще сирий тлін,
чи вже є в чоловіка тілі,
або спізнали якості ті,
на яких тримаються всесвіти.

ДІТИ – АНГЕЛИ.

Діти починаються завжди
з волі Всевишнього,

бо людей було би стільки,
як жолудів на дубі.
Всі ссавці у цім світі
зачинаються один раз
із природньої потреби,
а людина, ніби то, істота
є частиною природи,
та ще й суспільно розумна,
однак все старається дитя
зачати раз, чи два щоночі.

Це ж енергії життя
і все течуть між ноги,
а як би люди всі
ці енергії позитивні
спрямували на здобутки творчі,
то як би вся наша земля
райськими квітами зацвіла.

Ми б не їли хотдоги, чи хурму,
не пили би молоко із порошку.
То ми б у позитиві
сонцю і всесвіту себе відкрили
і вони енергіями своїми нас обігріли.
Нам не потрібно було би
стільки будинків-гнізд,
не потрібно було би
стільки одягу і чобіт.

Людино живи, молись, радій
і діточок своїх навчай, лелій,
щоб він жив і радів життю,
та так, щоб Всесвіт за нас, батьків,
від любові і радості млів.
З кожною дитиною Всесвіт шле
нам знання, любов і радість,
щоб ми жили, як Всесвіт весь.
Ні, ми перевчаємо із бажань своїх,
з тих ідеологій державних і суспільних,
з досвідів своїх – хороших і плохих
і цим є постійно в помилках і суєті.

Майже всі говорять, що діти по суті
є ангелами з небес – світлі і прекрасні.
Та і батьки бажать, щоб їх діти
в спокої і гідно жили,
щоб у взаєминах були
між ними совість і щастя.

А як часто на дітей своїх
ми говоримо, що вони
нещасливі, чи дебіли...
Всесвіт дав ангелами їх,
а в що ми їх перетворили?
Біда, біда велика з нами, батьками,
та все ж не розуміємо ми,
що прийшов час-пора вчитися,
вчитися жити і це життя любити.

Перестаньмо лицемірити люди
одне перед одним і перед Всевишнім!
Не займаймося самообманами,

бо лиш через роки ми
результати побачимо свої.
Дехто звинувачуватиме себе,
інші картатимуть керівників держав,
а інші ображатимуть і святого БОГА.

Та знаймо люди, знаймо всі,
що дух дитини завжди
богатший ніж дух батьків.
Тому батьки всі сили і знання
віддають для їх любові і щастя.

Ми по суті навчаємося жити так,
як живуть інші в боротьбі
і по факту часто є осудниками,
є заздрісними спостерігачами
і оцінюємо життя інших лиш
з досвідів і пізнань своїх.

Та біда у нас на Землі одна –
ми не вміємо вчити дітей,
бо і самі не вміємо знання брати
зі Всесвіту так потрібні для того,
щоб ми, батьки, то так і наші дітки
жили щасливо і в радості.

То навчімося у води, чи в повітря,
чи в сонечка святого у їх безкористі.
Вони ж постійно очищуються
і нам у життя несуть тепло і світло,
несуть повітря збагачене киснем,
несеться й хмарами вода.

Кожна росинка, чи крапля води
частинкою лишилася на землі
для життя іншим, а частинками
вона єднається у потічки,
а потім в річки і несе у океан світовий.

До річч, в океані всім вода
має однаковий склад і смак,
як і у Всесвіті однакові знання
повчання і поміч для всіх.

То коли ми навчимося всі
у природи ось так жити,
як нам Всесвіт заповів?

Він постійно вчить, повчає настановляє
і помилки виправляти допомагає.

Саме розуміння можливостей
і вмінь таких своїх
багатьох спонукає
до позитивних змін.

СВІТОБУДОВА

Всесвіт є загадкою, таємницею нам,
бо ми не знаємо його будови й дій.
Та він так подібний на людину в цім,
тому не думаймо, що він далеко
і якийсь невідомий і складний.
Нам навчитися себе пізнати,
бо ми цілісністю так подібні
по змісту, суті, поведінці на світ.
Скільки людей і всього живого,

то стільки ж і маленьких світів.

Вивчаймо себе усі
у помилках і в радості,
то так ми зуміємо тоді
жити як святі боги.

Бо ми навчимося виправляти
усі помилки у собі при житті
зразу і вже не повторювати їх.

Так світ є таємниця, як і ми,
та справа у тому, що людина
здатна вивчати усе в собі
і з цих знань організовувати життя,
щоб ми відчували себе у всьому
маленькою частиною Всесвіту.

Маленьке пізнання себе
дасть побачити божественне,
бо воно там уже було і є,
щоб ми навчилися дивитися туди,
бо там є усі знання про дії наступні.
Ось у чому наш вибір приземлений:
жити так, як живуть інші,
чи жити так, як живе Всесвіт –
легко, просто і беззусильно
без страху й гордині, а вільно.

Кожен день – це окремий путь,
а при житті так багато їх,
та не засмучуймося ми цим
і вже вибираймо свій маршрут,
як того хоче серце й совість наша.
Бо суть вибору путі в тому,
що в одному ми щасливими є,
а в іншому ми знищуємо у собі святе.

А це завжди напрямок новий,
хоч часто і невідомий він –
чи то короткий, а чи довгий,
то невідомим залишається таки
і нас чекає воно щомиті,
бо на відхиленнях таких
і ця хода є вперед завжди,
та і думками своїми ми
вже в наступному дні.

Чогось нема серед нас таких,
хто хоче жити саме так,
як склався день вчорашній.
Та в пошуках зупинятися не слід,
бо краще буде все таки
вишуковувати свій путь,
чим стояти в нерішучості,
чи бути в картаннях дій своїх,
або вважати себе ошуканим,
бо чекати, то це втрачати,
втрачати те, що іще є.

Ось чому із життя в життя
наш БОГ святий, відкриваючи путі,
є мудрий і будівничий,
бо мотивує нас до пошуків нових.

Чогось душа веде,
як і ум постійно шукає
те місце і той рай,
де би вони не були
і з якими невідомими по собі,
та й відомостей таких нема –
чи вони дійшли туди.

Та знаймо, знаймо люди всі,
що благодать у декого при житті,
засвідчує усім, усім, що саме такі
уже йдуть по тих путях,
залишаючи по собі
хороші спомини-сліди,
по яких предки їх ішли.
Вони справжні співтворці
цієї всесвітньої світобудови.

ДУША – ПРОГРАМА

Душа – наш життєвий провідник
і коли ми живемо по совісті,
то вона відкритою є,
а ми в такому стані
зі Всесвітом у єднанні.

Коли ж ми плодимо негатив,
то закриваємо духовні канали ним.
Чистота Духа і Душі
найбільша чеснота при житті,
бо саме завдяки їм
пізнаємо щастя й радість ми.

Душа є наш провідник у житті
і від її можливостей ми
можемо у проблемах і при болях тіла
все життя у нещасті волочити,
або можемо наснагу мати,
мати й силу для творінь.

Людина є в постійному спілкуванні,
в постійній взаємодії з душею-життям.

Воно по різному формується нами –
ми живемо так, як Всесвіт навчає нас,
або сяк так по цій програмі,
або свідомо очищуємо її
від помилок родових і своїх,
творячи свою і для себе.

Всевишній з радістю приймає
усі наші такі дії у житті,
а коли ми плодимо негатив,
то є засмученим від таких дій.

А є серед нас такі,
які живуть вільно й так,
як живе і діє Всесвіт наш.
Це праведники святі
і наші невтомні духівники.

ВІРШІ

Вірші, вірші, які з душі,
то так частково і з ума
помістилися в рядках,

а ви, любі читачі,
напишіть мені,
чи дійсно вони
придатні у житті.

Чи можна жити,
жити і не любити?
Чи можна лицемірити
і цим у щасті себе кріпити?
Чи спізнає волю той, хто
в ділах обманювати буде?

А відповідь одна для всіх,
що щастя, доброти і любов
спізнають ті при житті,
які житимуть по справедливості.

Тому ці якості вони
і понесуть в життя наступні.
Вони по факту є наповнювачі
джерел енергіями позитивними,
на яких тримається життя і світ –
ось такий дамо вам на це отвіт.

А діють так лиш вільні,
вільні для себе і в собі,
бо відповідальні такі
за життя і долю інших.

Вони еліта суспільства
і ці зернини в руках святого Духа,
які Він засіває в життя тих,
які здатні між людей нести їх.

Вірші для слів вершина
і вони є у застосуванні тих,
хто ці вичурні святі слова
навчився у святого Духа
від БОГа через ангелів світлих.

МОЛИТВА, ЯК РОЗМОВА
Молитва, як розмова,
як творення енергій слова,
бо є вісім мільярдів людей
і лиш деякі мають здатність цю –
творити і задоволеним бути
результатами творінь своїх.

Є такі творці і серед усього живого,
є вісім мільярдів дерев
і серед них лиш деякі
мають здатність
милувати око красою
і то лиш тих,
хто здатність має бачити це чудо,
хто здатність має цим чуттям
підживлювати енергіями позитиву
той позитив краси дерева такого.

Не все так просто в світі цім
і все так просто і доступно
при чистоті духовній своїй.
Подібне притягується подібним.

Вони шукають собі подібне,
об'єднуючись цим теж

не залежно від того,
що несуть собою у цей світ –
чи то доброту святу,
чи то заздрість і зло.

Бо способи і методика у них одна –
у здатності і можливостях єднатися.
І в цьому наша помилка людська,
що ми, як людина, іще не здатні,
до об'єднання якостями позитивними.

То чи не прийшла пора
здуматися людині,
що для покращення умов життя
вона має повсякчас і скрізь
по можливостях своїх
творити будь що в позитиві
і настільки наскільки здатні,
бо енергія творіння не зника,
а її зміст і суть
потребуючого знайдуть.

Тому енергія слова
є матеріальною теж
і вона цим здатність має
на все живе впливати –
комусь допоможе,
когось омине,
а декого штовхне,
щоб «закрутилися» мізки
у нашій голові,
або й порадуємо ми
за прояви її
і енергією такою
додамо їй снаги
у пошуках таких.

Нема випадковостей у світі,
та людина не бажає пізнавати їх
і лиш одиниці дбають
про врожаї, про воду прісну,
про збереження землі, Землі
і про те, щоб вистачало кисню
для дихання і процесів фізіологічних,
які учасниками життя є.

Тому не можна сказати однозначно,
що тільки енергія сонця, повітря і води
є джерелом основним людським
для життя, росту і дозрівання в нім.

Часто в поміч нам є
звичайна сповідь, як розмова
з Сущим у собі і з Всевишнім,
бо він підкаже всім той путь,
на якому ми змінимо самі
свою поведінку й суть.

Та все частіше
запитую сам себе –
чи потрібен я такий
цьому Всесвіту великому?
Знаймо люди, знаймо всі,

що творцями є ми самі,
як доброго так і поганого у собі
і саме молитва-сповідь в тиші
заспокоїть болі тіла і страждання душі,
якою ми відкриємо духовні канали
і Всевишній відкриє знань аннали,
в яких ми знайдемо відповіді і поради.
Тому кожен день після сну
привітаймо людину кожному:
“Зі святим новим днем Вас, люде!
Хай щастя і любов з Вами буде!”

УЧНІ

Ми усі в життя прийшли
з тими програмами-знаннями,
які нам лишили предки після смерті,
та суть життя нашого в тому,
що ми маємо покращувати долю свою.
Визнаймо усі, що і ми, дорослі,
часто при житті плодимо помилки
і від невміння виправляти їх
залишаємо нащадкам малим.
Не вміємо, бо не навчали нас,
та і ми не знаємо по цей час,
де та школа, де той клас,
де навчатимуть нас жити повсякчас.
То знаймо всі, що ми і є шукачі
і, навіть, уже знайшли,
коли читаємо ці рядки.
Ми всі шукаємо місця і тих,
де ми хочемо пізнавати
ті професійні ази і навички.
То так ми маємо зрозуміти всі
цю потребу у знаннях і в навчанні,
щоб дійсно пізнати велич життя,
щоб пізнати і його Творця.
Ми, малі й дорослі, повсюди й скрізь
маємо навчитися розмовляти
з собою і з БОГОм святим
і до цього долучати
своїх дітей малих.
Нема нічого страшного тут,
бо навіть не навчають букв,
не виставляють оцінок, як таких.
Та хіба нам не цікаво буде,
щоб знати про себе все,
щоб знати можливості свої.
Чи нам не хочеться знати про те,
звідки беруться болі і негаразди,
чого ми страждаємо при житті
і як, і хто, і чим нас до цього веде?
Пізнали, то навчаймося й того,
щоб розпутувати цей клубок,
бо Вселенна діє, як єдиний організм
і все в ній виконує спеціальні функції,
як і її Розум, Мудрість на віки
дбає про кожного повсюди і скрізь.

В добру путь вам, учні!
Вчити можна тих,
в яких душа і ум
хочуть пізнавати світ
і найперш себе.

Коли є учні такі,
то і словом вчитель
пишуть з великої букви
і шанують таких за мудрість.

Так значимо нести слова
мудрі і наповнені позитивом,
бо саме вони людину рухають
на нові і хороші діла,
будь вони в думці, слові, дії.

Тому ми залучені до навчання
і то якось так дотично
нам дають ті знання,
які потрібні для праці,
та навчають жити нас батьки,
які не вміють жити і самі.

Увесь світ побудований
з мужа і жони, як сім'ї,
де вони матимуть можливості
навчатися разом жити,
чи допомагаючи одне одному
цим життєвим азам пізнань.

Та заковика є чимала,
що навчених жити майже нема,
а уже розуміють всі,
що навченому легше жити
і тому прислів'я є таке,
що краще вчитися жити
на чужих помилках.

Хай будуть і свої,
то цим ми кріпнемо у досвіді,
бо в сім'ї ми вчимося самі
і маємо великі можливості
навчати жити діточок своїх.

Тут ми спізнаємо всі
справедливість і довіру,
тут ми бачимо самі
доброту і любов у дії.

Тоді й жити легше і прекрасніше,
бо життя у щасливій сім'ї
дає можливості прямі
пізнавати красу і дію
щастя і радості.

Бо щастя лиш тоді є,
коли його одне й друге кує.
Щасливі ж бо літають
і можливості великі мають
вивчати життя в інших;
бо два крила для того і є,
щоб літати у висоті
і бачити усе на землі,
та і є можливості такі,

щоб бути ближче
до всесвітніх джерел позитивних.

Так є з літунами, так є і в тих,
хто живе на схилах гір.
Тож дбаймо люди всі,
щоб ми двокрилими були.

Птахам від начал Творцем
дано два крила на життя
і тому вони є над землею,
над деревами, водою,
вони є і над людьми,
співаючи Всесвіту пісні.

А які у птахів теплі тіла,
які очі в них ясні,
та і їх гнізда чисті і охайні.
Ось такі вони літуни
і пахнуть свіжістю вони,
бо доглядають пір'їнки свої.

Тож літати і любити ми
маємо навчатися все таки самі,
коли не навчилися у батьків,
або шукати вчителів,
коли умом уже дозріли.

КЛУМБИ

Клумби біля дому у рядках
є зібранням сортів квітів різних
і ми щорічно доглядаємо їх —
щось залишаємо, а щось викидаємо.
То так і в житті ми пам'ятаємо
деякі дії позитивні, чи вчинки лихі.

В результаті і наше життя
так подібне на квітник,
де є набір дій хороших
і ми пам'ятаємо про них;
де є набір вчинків лихих,
а ми не очистили себе від таких.
Залишилося коріння дій злих,
а тут надбали декілька нових,
які нас пригнічують і гноблять,
а ума нема у нас, видать.

Деколи хитруємо ми
і цими негараздами, ніби,
полегшуємо свій путь,
шукаючи ними співчуття в інших,
водночас стаємо неактивні
і до старості в літах
ми опиняємося при кінці
у занедбаних квітниках.

Ось так через лінь
ми втрачаємо інтерес
до красивого життя і творінь.
Ми розчаровані зовсім
і шукаємо винуватців бід цих —
винуватий сусід, господь.

Вони були і є,
а нас негаразди й болі

до ліжка прикололи
і вже одне око дивиться вниз,
а інше блукає по стелі.

Ніхто не йде до пізнання життя,
не доглядає дім і квітника.
То який же був смисл
у прожитих літах,
коли й до квітника
доріжка заросла?

ДЖЕРЕЛО ОДНЕ
Так, енергії світові
теж мають джерело
і яке теж якимось чином
поповнюється ресурсами безперервно.

А коли слабшають вони,
то це відчувають споживачі.
Та суть у тім, що людство все,
як і все живе і є
чинником і енергіями тими,
якими і наповнюються джерела —
чи то енергії позитиву,
чи енергії негативу.

Однак і небезпекою великою для них
є та відмова і та відчуженість,
і та звичайна зневіра, чи байдужість,
які все ж енергії беруть,
та чомусь нові не віддають.

Не творяться енергії нові
і в результаті криза-застій,
в якому нема активного руху —
і помирає так все помаленьку,
починаючи смердіти і дією такою
кожен наближається до негативу.

Байдужості сьогодні так багато,
а енергій позитиву так малувато...
Тому потреба є велика всім
змінюватися в усьому й усім.

Джерело Творця одне
і його носій усе живе,
хоча і інші беруть участь
у цьому круговороті їх,
як умова, чи наслідок
у русі енергій світових.

ЗДАТНІСТЬ ЄДНАТИСЬ
Творцем, Богом, Дияволом
і іншими подібними словами,
тільки людство обумовлює те,
про що саме, майже, нічого не знає.

Та біда велика серед таких,
що саме більшість з них
не хоче знати енергій тих,
які обумовила в словесах цих.

Тепер ми із вами знаємо всі,
що добрі енергії гуртуються
своїми енергетичними носіями

і своїми енергетичними полями,
які є навкруг носіїв таких.

Єднатися і єднатися
на позитиві треба нам,
а для цього слід
вирощувати кожному в собі
до єднання здатність.

Здатність – це знання і вміння.
А зробити перші кроки до єднання,
то потрібно від заздрощів, зла,
гордині, гніву, жадібності й осуду
позбутися у всіх своїх ділах...

І тут уже свідомо всім
потрібно покаятися
в помилках минулих,
і прощення попросити,
і самим усім простити.

Прости і сам забудь
про тихий обман, чи конфлікт,
та не забудь поміркувати,
з чого це мало взятись
і у своїй поведінці розберись –
чого ти в цій ситуації опинивсь.

Бо саме дії такі
дадуть можливості
негативу позбуватись у собі,
а натомість звільниться
місце у нас для доброти.

Це є умова і основа,
щоб ми здатними були
на позитиві об'єднатись,
то починаймо всі
доброту завжди
і скрізь її творити
з любові і в радості.

Ось так хороші енергії в позитиві
мають здатність собою єднатись.
Нам єднатися потрібно всім
не соромлячись малості своєї,
але ми вже знаємо, що подібність
при єднанні творить дива,
що з краплин океани творяться.
Не зникне в світі ця енергія творяща.
коли вона торкає, хоча б одного із землян...

ЗДАТНІСТЬ ПОШИРЮВАТИ
Чуючи спорідненість духовну,
то і просимо в цій місії просвітницькій
лишити по собі слід свій
на щастя людям і планеті всій.

Пишемо під прихованим ім'ям
і не шукаємо слави світської,
але в покликанні своїм
вважаємо за потрібне
залишити слова на папері
і на сторінках в інтернеті,
щоб декого збудити

для прийняття простоти і краси
у цей світ прекрасний.
В цьому намірі просимо усіх
поширювати те, що грає
прекрасну музику
на струнах Вашої Душі,
бо саме для цього Творець
і дає поетам такі таланти,
щоб вони могли
іншим освічувати шляхи,
які шукають щастя й правди.
То допоможемо їм.

Дійсно, досить часто
приходить думка,
що поет - є лиш графіт,
який слова чудові
виводить на папір
стовпчиками тими
такі речення чудні
і думки якісь нові,
які кличуть кожного злетіти.

Бо саме творчі люди
є тим ядром Духу на Землі,
яке і є тими краплинами його,
що формують духовний океан
Всесвіту цього.

Бажаємо творчих успіхів
в такій потрібній справі поетичній,
яка нашими руками
не дає духовності у нас померти.

Благодаруємо за такі слова,
які поети пишуть для світу
і які багатьом потрібні
в розумінні життєвого змісту.

Деколи стрічаємо таке
талантище прекрасне,
що одну мить життя
в доброті і красоті
здатне коротко описати...
Таких читаєш і відпочиваєш.
Більшість з нас не будуть
ділитися цими думками,
але якщо ми відчуваємо самі,
нагальну потребу таку,
що люди мають знати це,
то несімо думку цю, як свою.

ПРОМІНЧИК ДОБРОТИ
Яка щира і міцна доброта,
коли з довіри вироста вона.
Саме з довіри до доброти
найкоротшими є путі
і це найміцніша дружба,
чи то любов свята.
Довіра є каменем наріжним
у кожної сім'ї, чи дружбі.
Та довіра виростає завжди

саме зі справедливості,
яка є фундаментом у всьому,
яка є стінами в домі божому,
в якому з довірою живуть,
яка є кришею і вікнами,
бо то є любов свята,
яка щастя в такому домі оберіга,
яка дивиться на світ,
на сонце і на квіти під ним.

Міркування вірні
і тому будьмо в бдінні,
коли серце-душу сум огорта,
коли докори сумління у нас є,
то маємо чим скоріш
очистити ми їх.

Ми дивимося на рози,
на хмаринки і на плесо води,
то таким же чином ми
дивимося на Африку в телевізорі
і на ту віддалену масу людей у ній,
то маємо відвагу сказати всім,
що вони живуть без смислу.

Ми не жалкуємо про те,
що зробили й робимо при житті,
бо корінь сумніву в тому,
що не зробили по факту,
а все таки могли
не допустити помилки.

Прийняти життя так як воно є
і цей стан поведінки-дій
помилково називаємо ми,
як життя без смислу.

Та вся суть в тому,
що так говорять байдужі,
а прийняття при знанні
потребує виправлень.
Бо це умова справедливості,
і духовної чистоти навкруги.

І якщо поміркувати так,
то в красоті ніжної троянди,
в білявенькій хмарині,
як і в тихоплинній річці,
то так і в співі птахів
є той життєвий смисл,
як наповнений посуд
і в ньому кожне життя
виконує місію свою.

Не можна думати нам,
що ці названі об'єкти
не осмислені Творцем,
або є бездушними.
У них теж є певні негаразди,
болі і біди при житті;
є радості і щасливий гомін:
прислухаймося і відчуймо,
що ми однаково відповідальними є

перед Всесвітом і життям...

Та лише чоловік на вершині є,
щоб з усвідомлення
допомагати всім і собі,
щоб жити в спокої і гармонії,
бо для цього його
і покликано Всевишнім.

По всякому буває у природі:
коли плодоносять одні,
а інші вже всихають,
коли ж ті, чи інші шкодять,
а буває допомагають вони,
та люди Замислу Творця не знають.

Тому й осуджують такі
часто пекуче сонце
і не своєчасний дощ.
Ми інколи судимо про інших,
не знаючи основ істини.
Тільки добрі і люблячі
приймають світ так, як є.

Хоча по суті усе це
нам подобатися може,
або не подобатися зовсім,
бо доброта і любов є енергіями дії
і то, зазвичай, в позитиві –
вона уміє зрівняти може
і ми все одно у діях різних
можемо бачити усі
промінчик щастя і доброти.

Коли промінчик на зміни уже в надії є,
то тоді й активнішим життя стає,
як і жага жити і творити росте,
щоб доброту і любов святу
у всіх днях життя нести.
Та чогось без довіри-поруки ми
не можемо й до Творця ступити.

Ми вже знаємо усі
і досвід підказує нам,
коли ми чистимо єство
милими і добрими ділами,
то є прекрасними гравцями,
бо саме радість від цього
і є музикою життя.

Хай народиться із нас
той промінчик доброти,
коли в піцерії ми залишаємо
двадцять гривень на чай,
бо так, нібито, прийнято.
То спом'янімо про це
коли біля базару проходите
повз бабусь з пучком петрушки,
або зеленого окропу за гривні три.

Будь добрим і допоможи –
купи і комусь подаруй в путі.
Хай порадіють сторони три
і цією дією наповнимо ми

усі себе і простори земні.

Знаймо люди, знаймо всі,
що ми маємо ростити це в собі,
щоб доброту і щастя пізнавати
і ці промінчики доброти
на інших направляти.
Робімо добрі діла тихо,
то, можливо, нашим дітям
не буде соромно за нас...
От про доброту увесь сказ.

ДОПОМОГА

Щира допомога завжди
є зі стану доброти,
хоча інколи допомога
є із розрахунку і вигод.

Та ми поговоримо тут
про її зміст і суть,
то так і про те,
як і звідки вона
корінням росте
в ситуаціях різних.

Вона є одноособова й гуртова,
є з ума й душі,
є для життя і радості.
Вона є матеріальна,
є і моральна,
та все ж вона торкає
струни серця і ума.

Ось яка широка є вона
зі стану щирості і доброти,
а як приємно є тоді,
коли допоможеш іншому
і цю допомогу приймуть,
то так і прийнявши у ту ж мить
благодаріння шле даруючому,
посилає і Всевишньому.

Одна дія з можливостей така
єднає два людські джерела
енергіями позитивними.
Допомога завжди у нагоді,
а саме значима вона тоді,
коли ми опиняємося у скруті,
коли потребуємо вкрай її,
особливо, коли у собі
немає можливостей
вийти з проблем, біди.

Є серед нас такі добродії
і мають можливості,
щоб повсякчас допомогти —
одні духовно, інші матеріально,
та суть допомоги завжди
має корені духовні.

Тому то знаючі такі
при можливостях своїх
навчаються дарувати,
чи допомагати і цим

вони духовно ростуть,
бо пізнали покликання суть.

Допомагаючи матеріально бідним,
то маємо знати ми усі,
що бідними стали вони
не в цьому житті,
а бідну і стражденну душу
такі бідарі отримали
з попередніх життів,
коли мали можливості,
та не стяжали позитив.

Тому маймо це за орієнтир
усі, хто має можливості
займатися добродіяннями при житті,
бо саме дії такі
є фундаментом енергетичним
нащадкам своїм,
то так і для благодаті
у справах всіх.

Це, ніби внески у джерела всесвітні –
ви допомогли, то і вам при потребі
допомога зможе надійти
саме в джерела родові.
Так формуються завжди
триваючі династії у віки.

Саме матеріальне збідніння
вказує про збідніння духовне у роду.
Зрозумівши це, то такий
і здатен робити все,
щоб виправити ситуацію таку
і сам зусиль чимало докладе.

Матеріально багаті люди,
допомагаючи щиро бідним,
несуть два кошики таким –
в одному хліб і до хліба,
а в іншому доброту і любов,
даючи їх в руки потребуючим.

Є так з середовища їх,
які розуміють цю суть доброти,
яка проявляється допомогою
і при можливості вона
має бути таємною,
а Всевишній запише сам
цю дію на висоті.
Така дія багатію,
ніби поліс страховий
на це життя і в покоління.

Добре є, коли це розуміє
суспільство все;
добре і дуже добре є,
коли структури державні
організовано дбають про це,
коли формують програми певні,
щоб спільнота мала умови всі
для розвитку духовного,
щоб серед нас не було

безхатків, сиріт, бідних,
бо зростання чисельно таких
засвідчує про наближення війни.
Тому спільнота й має
програми складати такі,
щоб покращувати скрізь
цю соціальну рівність,
цей рівень духовності.

Така потреба уже назріла,
бо одні заявили уже
наявною бідністю про себе,
а скільки бідніють душами іще,
коли нагрібають гроші-статки,
чи забираючи результати праці,
чи обманами і зрадами
збільшать число бідних
уже в поколіннях наступних.

Часто в багатих скнарість видно,
бо за копійку сваряться такі,
та дії такі вони оправдовують тим,
що саме здатностям таким
вони й багатими стали.
Ні, з копійки багатими не стають,
бо багатство людям боги дають,
щоб вони допомогли тим,
хто рядом живе з ними,
чи то створює робочі умови,
щоб вони теж хліба мали доволі.

Однак жадібність, скнарість багатих,
які не приймають участі взагалі
для творення Благодаті навкруги
при наявних можливостях,
то цим притягують у життя свої
негативні енергії світу усі,
які проб'ють броню їх лицемірства
і досить скоро, через одне покоління
їх нащадки будуть в ролі жебрака.

Ось так гра є у життя.
Богатство є випробування духовне,
богатство є іспит для ума,
бо вони його і мають тому,
що цим взяли хрест святий
іншим допомагати.

Якщо богатство прийшло
через обмани, вбивства,
то такі ще при житті
втрачають статуси і богатства,
бо вони у суті своїй
не господарники, не хазаї,
а нутром вони є вбивці, крадії.

Так, бо вони сердиті, злі
на все життя святе,
а ті, хто можливості має,
то лиш про себе дбає
і ненавидить отаких
братів духовних своїх.

Так, такі енергії злі не видно,
а от чисельність проявлена
і бідністю про це засвідчує,
що тут скоро війною зло спалахне.

То краще нам зробити все,
щоб спільнота жила у мирі,
щоб усім допомогти,
бо в них у цьому житті
нема можливості.

Допомога – це є дія свята
і зовсім не постидна.

Тому коли є можливості,
то допомагаймо у всій повноті,
та допоможімо навіть тоді,
коли ми стикнулися будь хто
в ситуації такій,
коли серце йокнуло і покликала,
то скоріше допоможімо,
навіть, з неможливого.

Багаті мають можливості
займатися добродіяльністю
і саме для цього їм
БОГОм святим- Духом святим
дана можливість мати статки,
бо вони умом прозрівати здатні
і Суций дає шанс багатьом із них,
а бідним бідність теж є іспит
це і є період для розуміння
каяття й свідомих змін,
щоб певна істота людини
знаходила у собі духовні краплини.

Бо такі умови часто і досить часто
в ситуаціях життєвих умами
приводять до розуміння,
до прийняття суті того,
що малість із можливостей таких.
як і участь багатих з можливостей
уже з думки є почином, тим паче,
до широких і якісних дій, які
підтримуються енергіями позитивними
зі всесвітніх благих джерел.

Тому знаймо люди, знаймо всі,
що найбільші наші надбання,
то це свідомо добавляти щодня
для людства, природи, Всесвіту
тих енергій позитивних,
які завжди є там,
де людина творить якості життя.

Знаймо й те, що до таких дій
мають долучатися усі
і тільки тоді ми
ствердимося у собі
у тій довірі до кожного,
бо тільки кожен на своєму місці
здатен до творіння любові і доброти,
які є основою бачення і відчуття

тих емоцій благодаті, щастя.
Тільки спільно обі сторони
пізнавати Благодать здатні,
коли Духа святого кожен у собі
буде відкривати і про Нього дбати.

Бережімо одне одного,
дбаймо про духовну чистоту усі,
надбаваймо духовні якості,
бо це умова для безкінечного життя,
життя без сварок, лицемірства,
без епідемій, криз і війн.
Завжди знаймо, що будь який
наш позитивний штрих у житті
вітається Всесвітом і всім живим на Землі,
як і всіма, хто є у просторах їх.
Знаймо всі. що кожна добра дія
в ту ж мить доповнюється
енергіями позитивними,
які люди Духом святим звать
і летять вони саме туди,
де їх уже потребують.

ШЛЯХИ

Є й легкі дороги і стежки
для тих хто чує й бачить
свічу Творця і несе свою,
бо то не зовсім важко є
до щастя і благодаті йти,
бо ноша від Творця, по факту
є по силі кожному.

І то не вся вага, тяжкота,
яка мучить совість ества,
і не та вага, що муляє плече,
а та наснага і легкота,
коли Душа життям цвіте
і вона кожного веде
до пошуків путі свого.
Біль не видно – її відчують
і любові не видно – її мають,
та саме вони людям допомагають
пізнавати грані нашого буття
то і є здатність чути життя,
щоб знову й знов могли
вирощувати якості у собі.

ЧОМУ

Кожного зігріє вранці
слів душевних простота
і сам стараюсь жити в простоті,
та все ж не на видноті.

Сильна духом людина та,
яка діями своїми здатна
з проблем у позитиві вийти
і з добротою до біди підійти.
Сильна духом людина
завжди поряд проживає,
та лицемірний світ

у всьому їй заважає.

Однак міць духа в суті,
що вона зло в себе не приймає
і тому вона його не знає,
та і місця для зла у її єстві немає.

Сильна духом людина,
і це зовсім не та,
в якої добре все
складається в житті.

Хтось починає з чистого листа,
від перемог, вдалих обманів
нам часом вдарить хміль
і ми на хвилі успіхів,
спізнаємо гордині гниль.

Зло, зазвичай, по низу бігає
і ховається по закутках,
вичікуючи саме тих,
хто духом святим слабкий.

У таких і є вільне місце,
тому часто до таких
тихенько прослизає
орава енергій злих.

Буває, що жура, гнів, образи
біллю затихнуть із роками,
та пам'ять все ж береже
усе те позитивне і хороше,
що було в літах минулих
і саме так люди у невіданні
гірко несуть хрест життєвий.

А коли б ми розуміли
усю суть життя у діях,
то по іншому би будували
зі всіма взаємини свої.

Так, є потреба в пильності,
є потреба мотивувати себе до змін,
бо ці дії спонукають на позитив.

Так діють люди духовно міцні.

Сильна людина безперечно та,
в якої добре все...не дивлячись на біль!
Навіть у спеку є у душах мерзлота,
загублюємось серед слави часто ми,
та в сильних людей переважає доброта.

Давайте бути сильними людьми!

Міцний духом чоловік не вибирає,
бо він в мудрості досвідчений і знає
про смисл життя і наповненість його,
тому у нього і питань не виникає.

Та величезна більшість людства
все таки часто вибирає
і у різних ситуаціях життя
відповідь в інших шукає,
або сама себе питає:

“Чому я опинилася в проблемах?

Нібито й старанно працюю,
стараюся не обманювати нікого
і перед начальством стелюся,

та чогось щастя мене оминає?”
Ми питаємо саме так інколи
в ситуаціях досить різних
при проблемах, негараздах і біді.
То саме це усвідомлення таке
нам каплю мудрості і додає,
коли ми відповідь у собі знайдемо,
то і помилки свої спізнаємо
і навчимося виправляти їх,
навчимося не повторювати таких
і відпаде потреба у запитаннях цих.
Ось так ми спізнаємо сіль життя,
то приймімо ці слова, як повчання,
щоб слід лишати на землі так,
ніби за нами буяє нива доброти,
а спереду нас майорить радості стяг.

МУДРІСТЬ
Філософія пізнання життя
має таке наповнення
у цих благородних словах —
мова мудра і я у ділах.
А мудрість із добродіянь вироста.
Лиш раз зробивши доброту,
то пізнаєш Благодать святу
і це відчуття своє захочемо ми
повторювати і повторювати.
Саме дії такі піднімають нас,
ангельськими крилами до небес,
бо ми, ніби, з ними разом є
і в цьому радість зростає
в нас відчуттями того,
що ми Благодать прийняли
від Духа святого.
Мудрий у житті завжди
настановляється до дій
енергіями святими.
Мудрим будемо тоді,
коли досвіду набудемо самі,
а він появляється у житті,
коли розумітимемо ми
свої власні помилки,
навчаючись не повторювати старі
і рішення будемо приймати
по совісті і справедливі.

ПРИМИРЕННЯ У СОБІ
Як часто ми дивимося на інших:
одні на статуси і надбання,
і таких серед нас більшість;
другі дивляться на дії інших,
щоб пізнавати суть свою,
бо саме так ми здатні
вивчити себе і світ,
щоб уже свідомо тоді
змінюватися на хороше.
Саме так мудрі люди

навчаються пізнавати себе,
упокоривши гординю єства
і приймають досвід людства.
Саме так пізнаються ази
всім відомої любові і доброти.

Та все ж спізнавати не бажаємо себе,
бо в нашому єстві завжди – усе життя
йде постійний вибір, боротьба,
а змирити диявола і ангела у собі
досить таки важко при житті.

А от ангел наш очима і вухами є,
та ще коли душа відкрита, чиста,
то тоді і диявол у допомогу буде.
Він слухняний там, де безсилий.
Так, він хитрий, та все ж не мудрий.
То хай і він дістався нам від батьків,
то пригодиться для справ добрих.

Таке примирення можливе
і воно у нас, у кожному жив.

І лик у нас пригожий,
і ум на службі бути може,
бо і глина була із грязі,
та все ж Духом святим
Творець її облагородив.

Саме з пізнання й довіри
ми ростемо, розвиваємося духом,
а доброта є той крок у житті,
щоб у стан любові увійти.
Бо людині потрібна людина
і між ними має бути довіра.

Ось вінець пізнання себе,
як результат примирення у собі
і готовність до дій свідомих,
щоб вирощувати якості у житті.

Якщо знаєш душу свою,
то тоді про це знає Дух святий,
то тоді і БОГ святий знає про тебе,
то тоді настановить і допоможе.

Тому то для початку відродження,
відродження людської спільноти
нам усім слід пізнавати свою суть,
щоб свідомо вирушати в путь.

Тоді й пізнаємо ми якості усі,
на яких тримається життя святе –
а це наша справедливість
повсякчас і скрізь серед нас,
як і довіра мають право бути,
бо на ній єднається світ.

Лиш тоді доброта була би з нами
орієнтирами, ділами і словами.

Не дарма є мудра поговорка така,
що без БОГа нам не дійти до порога,
без Бога ми не здатні доброту пізнати,
не пізнати нам щастя й радості.

Бог – є життя святе
і Воно нам любов несе,

несе тим, хто цього хоче,
хто зусилля до цього спрямовує.
Ось так пізнається любов свята,
бо побачивши, відчувши дію її
у справедливості, довірі і доброті,
то визріло у бажання велике,
що хочу в останні літа життя
донести ці слова брату і сестрі,
які знайде якийсь читач
і воно гукне чутливого
до активних дій у житті.

Так, це намагання святе
у бажанні захистити люд
і ми знаємо, як робити це,
та сил і вмінь замало ще.
Та надію все ж маємо, що
сподвижників Духа святого
спільно ми розшукаємо
кожен у собі, перш за все.
Так хочеться усім єством
виправити помилки-гріхи усі,
та більшість з них не відомі мені,
а вони ж то є і ми знаємо про це,
бо біль у серці пече,
та і крила любові святої
не виростають в нас.

Коли правди в ділах нема,
а лиш вигода і брехня,
то там ніколи не зрости
зернам любові святим.
Лиш тихе прийняття
дає дозвіл писати про це,
дає шанс прийняти єством
цю думку й мрію, бо воля є,
що любов відкриється все таки
у цьому короткому житті.
Лиш примирення у собі
дозволить відкритися любові,
а ум і душа у щемі готові радіти
і свідомо відмовитися з цього дня
від брехні і лицемірства.

Є ось розуміння таке,
та не просто все таки
можливості розширити
з милосердя до всіх,
бо саме любов тоді
прийме під крило своє.

Це проста робота над собою,
бо тут, перш за все,
звичайна довіра потрібна.
Тому то, хай буде так,
хай триваюче, та з надією,
щоб не ховатися за самотністю
і тим холодом гніву і образ,
що, ніби, надумані вони.
Мабуть, вся справа в мені,

бо саме міркування такі
дають відчувати єству,
що я найдрібніший у світі цім
і в той же час є Всесвіту син.

БЕРЕЖІМО ДУШІ
Бережімо Душі самі
і той життєвий простір їх,
який пізнаємо й бачимо ми
у відчуттях теплих своїх.

Бережімо Душі свої
при діях плохих,
то так в думках
і словах лихих.

Бо весь цей негатив
погіршує умови життя.
Кожна зрада, кража,
кожен гнів, образа,
які ми коїмо при житті
вкорочують життєві роки,
знищуючи радість-щастя в них.

Та коли у нас самих
виникає помста на дії чужі,
то тут ми закричимо з усіх сил:
чоловіче милий – бережись.

З бажанням помсти
важко жити всім,
бо помста не залишає сил,
щоб жити і їсти хліб і сіль.

Хай навіть вбивство кровне
ятрить душу, тіло й ум,
то маємо простити й це,
бо помста спалить усе,
у нас те чисте і святе,
та життя вбитому не поверне,
а дією помсти ми,
коли кров за кров,
чи то око за око ми
скоїмо вбивство самі,
то понесемо у джерела родові
уже вбивств аж два,
а це велика є біда,
бо діями такими ми
висушимо джерела до дна
і вже у роду не буде життя.

Тож бережімо душі свої
від будь якого зла
і створюймо умови їм
добродіяннями і любов'ю,
щоб вони могли завжди
літати і допомогу нести
рідним і близьким.

А ми ж знаємо усі,
що коли щасливі наші батьки,
коли здорові наші дітки
і радістю світяться очі їх,
то знаймо й те, що це і ми

долучилися при житті
до наповнення енергіями позитивними
родових джерел своїх.
Тоді ця сім'я, родина, рід
і кожен її індивід
матиме можливості у собі
творити доброту
повсякчас і скрізь
з радістю і любов'ю.

Прощаймо люди у всьому
зі знань божественних
і з досвідів своїх,
навіть тоді, коли
сильно в душі болить –
і прощення нас тоді
від болі звільнить.
Знаймо про це люди всі!
Знаймо, що ситуації ці
приходять у життя наші,
щоб ми зі знань, умінь
і наявних можливостей
Душі свої зберегли
саме прощеннями такими.

Бо Всевишній узрів уже,
що наша Душа до руйнації іде
і це є потреба-шанс
у невідповідностях таких
зберегти життя і Душі
учасників дій лихих.

ХОЛОД СЕРЦЯ
Найбільший холод у житті є,
коли він у серці нашому живе,
коли не знаємо любові ми
і цей холод темний такий,
ніби, станом цим засвідчує,
що ми камінь на дні морських
серед усього живого навкруги,
а ми відторгнуті наче криця,
та й життям не хочемо відкритися.
Такий сум відчуттям самотності
зупиняє будь яку мотивацію жити,
зупиняє душу й ум для дій.
Тому й про любов нема мрій.
Нема теплоти у серденьку моїм.
Цей холод залишиться тут назавжди.
До цього стану ми роками йшли
у своїх думках, словах і діях злих.
Ми, виявляється, на увесь світ злі,
злі й самі на себе при такому житті.
Ця самотність проходить в умі,
який не може боротися уже
зі всіма енергіями життя
і у безвиході своїй
починає картати себе,
звинувачуючи усіх, усіх,
відмовляючись від життя зовсім.

Особливо важко таким,
коли і їх діти вже
дорослими таки є
і теж не бачать цієї біди,
коли любові не несуть у взаємини.
Холод в серці зріс
і самотність піджала хвіст.

Ось у цей момент ми
з тугою споминаємо такі,
що любові не знали самі
у своєму дитинстві і далі
в родині, сім'ї і у дворі.

Тому такі ненавчені їй.
То як ненавчений учитель
зможе учня навчити,
будь він сином, чи татом,
який ще й у злі й ненависті
у великій біді опинивсь.

Так, не вміючий любити,
не навчить цього когось.
Ось яка діра у джерелі,
бо не знали й наші батьки
тієї тихої і милої сімейної радості.

Нема де цих енергій взяти
у скрутні важкі часи.

Тому й самотність і туга
збільшилася семикратно.

Та хіба вся справ у ньому такому?

Воно було таким мільярди літ,
та й формулу цій спільноті
по суті нікому не змінити,
а от себе змінювати ми
здатні у формі й поведінці
в цю ж мить, чи через роки.

Такі заміни нами завжди
проводить життя й іменами.

О, горе, горе, мені, Отче,
і прощення святого не буде.

Самотність, пустота, туга
виїдають непомітно дні
і так вже хочеться мені,
щоб завершився життєвий хід.

Ні і ні!!! Кричати буду,
бо так бажаю жити.

Вже знаю з чого починати
і, щоб розтопити цей сердечний лід,
потрібно минуле очищати від гріхів.
На, жаль, минулого не змінити нам,
та й відсутня ще мотивація для життя,
бо нема наснаги і бажань,
хоча саме такі думки в мені
спонукають єство до справедливості
і саме так наш ум покличе до науки,
щоб навчатися таки любові і доброти.

Тут арифметика проста:
цифра до цифри додається,

а коли і множити почнем,
то довірою зростем,
бо доброта то завжди плюс,
а коли і дію множення навчимося,
то і ази любові проростуть
і увесь лід холоду розтопиться.

Тільки любов свята здатна
нагріти життя-дім теплом,
щоб холод в серці і в ділах
витягнути із самотності
таких незрячих бідолаг.

Так хочеться довіритися
будь кому в житті,
хто здатен допомогти
із самотності відійти,
хто відновлювати здатний є
теплоту довіри БОГа святого.

Мабуть, сліпий і глухий я є,
хоч і прощення у всіх прошу,
а, можливо, життя повним було?
То чого, чого брате мій і сестро
так самотньо на душі у ці дні,
чого так пусто і вночі?

Простіть мені люди,
прости мені, Отче і Ти,
прости життя святе,
яке Духом святим
дбаєш і про мене,
як про дитя нерозумне!

ІСТОМА

А ми, перечитуючи ці вірші,
то здається, що їх
писати здатна нам
щаслива людина лишень.

Чудовим віршем таким
підійшли до труби ми,
яка грає вальс розважальний
і марші стройові,
і ті прощальні сонети,
бо так чогось в житті,
як і в природі все зразу є,
а то і чергу витримує.

Прийде весна – впускаймо
і влітку пісень співаймо,
та і порадіймо осені,
бо то все прекрасні дні
в нашому короткому житті.

Можливо, іншого такого
у світі нема в нікого,
а, можливо, всі, усі
ось так ідуть в житті
і тільки в поета
найбільше заболіла
його чутливая Душа,
що оголосила так вміло
свій сум у цій порі,

коли чудова зима
білим снігом святим
землю ніжно накрила.
Це якась чудна істома
якоюсь невідомою нам,
тілу притаманною,
чи то з радості ума.
Можливо, це із-за того,
що ми багато думаємо
над реалізацією думок,
над передачею знань цих,
які нам відкрилися.
Вони таки відкрилися,
як давно відомі і знайомі,
а ми заново народилися.

Мабуть, саме тому
говорять люди всі,
що вустами малих
істина летить.

Це і є наша місія свята
в цьому милому житті –
поширювати і нести слова,
щоб добротою і любов'ю
наповнювалася Земля.

ЖИТТЯ – ДАР

Життя є подарунком нам
святим БОГОМ-Духом святим
і кожен із нас життям своїм
квіточкою, плодом у ньому
в цих роках-літах слід лишив.

Так уже в природі є,
що життя у собі несе
і лиш частинкою малою ми
є у цьому всесвітньому джерелі.
Все у ній живе з потреб,
а то й того інколи не має.
Лиш людина у здатності своїй
без обмежень їсть і п'є
і, нібито, для життя
дбає про запаси чималі,
та часто за запасом цим
енергії життя ідуть в нікуди.

Ми всі сили, вміння і знання
скеровуємо самі на їх придбання.
Ми знаємо їх складники,
чи то у їжі і питві,
чи то в одязі, взутті,
чи то в приладах-знарядді,
чи то в машинах і житлі.
Знаємо форми і призначення їх,
як для потреб насущних,
то так і для продовження життя,
чи то для його знищення.

Та чи ми знаємо так себе,
чи знаємо, як леліяти і берегти те,
що нам дав Всесвіт цей;

чи знаємо ми про завтрашній день;
чи знаємо ми, чого душа страждає;
чи знаємо ми причини того,
чого ми в проблеми й біди попадаємо;
чи здатні ми оминати їх і болі тіла;
чи здатні ми управляти ним вміло;
чи ми маємо мудрість і знання,
як настановляти ум свій
для щасливого життя;
чи знаємо ми свою роль у світі цім
і своє покликання життям сюди;
чи ми готові навчатися цього самі
і чого за тисячі літ ми
все ж шкіль не відкрили таких,
де би нас і вчили всіх
цих істин прописних?

Тож пізнавай кожен сам себе,
то пізнаєш світ і усе оце
і ця намарна суєта відпаде,
і буде час для навчання дітей
тих якостей життєвих святих,
а також навчимо себе і їх
не плодити енергій негативних.

Це є умова і життєвий смисл,
щоб ми змогли відчувати себе,
що ми є діти і так подібні
по образу і всіх діях своїх
на Отця-Творця-Духа святого.

Тоді не буде потерпати чоловік
від цих відомих нам бід,
які ми знаємо досконало,
тому ми часто їх приймаємо,
а також вміємо “дарувати” їх.

Ось які знання накопичуємо ми
за це коротеньке життя,
та так вміло передаємо їх
із покоління в покоління.

А тепер спитаймо кожен себе:
чи вміємо ми самі
творити при житті,
ці якості святі –
справедливість, довіру,
любов і доброту святу;
чи здатні ми дарувати їх
тату й мамі, сину і дочці,
чоловіку, чи жоні,
сусіду і колезі,
чи то потребуючому в дорозі
для щастя й радості;
чи вміємо в організовувати самі
працю, відпочинок, навчання,
чи вміємо бережливо і зі знанням
будувати взаємини хороші
з усім живим на Землі
і поза нею у Всесвіті великім.
Вселенна і Земля у ній,

як і Сонце і Природа наша,
то це все надбання віків,
чи то дар людям від творців.
Все це здатне бути й далі
при умові бережливості святій,
бо саме взаємини дбайливі,
як і саме життя з потреб
формує життєву Благодать,
де можна брати і можна додавати,
дбаючи про Цілісність життя
з розуміння причетності своєї
у продовженні ери Золотої.

СВІДЧЕННЯ

Суєта нами заволоділа,
а ми по ліності здались
при своїй бездумності?
Ні! Бо іще інколи все таки
говоримо про святе,
а дехто усвідомлено вже
шукає вихід зі стану суєти
і навчається справедливості і довіри,
навчається любові і доброти,
щоб жити в щасті і радості.

Визнаймо усі, що життя святе,
чи гидке із нами йде
не залежно від того –
чи дивимося уважно ми
навкруги і повсякчас, чи ні,
в холодильник, чи іншим у вічі...

Визнаймо і те, що, майже, всі
ми плодимо помилки-гріхи
спеціально, чи у невіданні,
а от творити любов і доброту,
чи то справедливість святу
все ж не вміємо і часто боїмось –
боїмось із незнання,
боїмось осуду від інших.

Ми у страху постійному –
при мріях і на початку дій,
повсякчас і всюди ми у страху,
та ще й часто оправдовуємо усі
свої вчинки негідні і лихі,
бо нам, ніби, легше є
плодити і чинити усе зле,
чим добродіяльним бути
і справедливо діяти,
або в стані щастя і любові
пізнавати Бога святого у собі.

Прогнівили Всесвіт ми іще тоді,
коли речі більше полюбили,
ніж себе і життя свої,
коли релігії суспільні прийняли,
ідеології рабства і машин,
грошей і предметів обиходу,
чванство й гординю,
осуд, гнів, образи і брехню

у взаємовідносини свої взяли,
а потім і ідеології політичні
в основу кланів і держав вознесли.

Держава, це певне угруповання
у тих залишкових країнах,
бо нема уже родів, народів,
нема і тих територій-країв,
де кожен людський рід
на цих теренах зрів,
а лишились суміші-нації.

Здавалось би єдине все,
то й дух чоловіка єдин
у всіх і всі у світі цім
є сестрою-братом.

Так, ні! Вороги затяті.

І все завдяки старанням гнилим
цих керівників держав
і їх органів з військ, поліції, судів,
та й з допомогою ЗМІ
ми і стали вороги.

А що ж таке держава?

Це орган насилля у світі всім
з усіма найманцями при зброї і грошах ,
бо держава діє, як анклав
всередині певної спільноти.

Це, ніби, клан своєрідний
і вже не по крові, а по грошах
і вже їх боговоздвинули
за трибуни і на п'єдестали,
затоптавши якості життєві
і втративши любов Творця на віки,
бо іще тоді продалися вони
улюбленцю дияволу-сатані.

Тепер же ми уже байдужі є до всього
і як ті без розуму вівці бредемо
в апатії своїй і зневірі до урвища –
та життя, на жаль, все ж
продовжиться й без них
і підживлюємо ми не духовність святу,
а наповнюємо особистий інтерес
грошима, речами, злом,
які отримуємо у жорстокій боротьбі,
в масових зрадах і суцільній брехні,
розв'язуючи вбивства і війни.

Тому ці свої знання лихі при нас
і ми самі засвідчуємо про це
діями й словами повсякчас,
а от прощати і не плодити їх
день при дні все ж не збираємось.

Ніч кругом і темнота.

Тільки хмари подеколи
відкривають свій плед,
щоб місяць освітив закоханих,
давши змогу таким
подарувати поцілунок і квіти,
як і той романс милозвучний

прослухати у благодаті,
бо прояви в діях такі
возносять до божественності.

Хай поцілунок завжди
буде ознакою довіри і любові,
за якими ходять в парі
теплота взаємодопомоги,
а не ознакою пристрасті і моди.

Підходить пора і прозріння,
тому брате мій і сестра,
перестати плакати пора,
а братися до творіння і доброти,
щоб відродити рід, націю й нарід,
як одну сім'ю, родину на Землі...

Дійсно, велика потреба є у Знаннях,
щоб освітити все у наших життях,
щоб жили ми у здоров'ї,
щоб щасливі голоси лунали,
щоб помисли у нас були творчі
і ми ні про кого поганого не казали...

ВЛАСНІСТЬ

Часто говорять люди,
що чогось у житті
руйнується так боляче
і гірко саме те,
що ми найбільше любимо.

Руйнація відбувається таки,
та не із-за нашої сильної любові,
бо коли руйнація, чи біда,
то це не була доброта
і не є любов свята.

Це наша пристрасть була,
щоб володіти тим,
що нам подобається,
або нас влаштовують при житті
саме такі суспільні відносини.

Ми не хочемо втрачати тоді
взаємовідносин таких
і в своїй жадібності, чи з користі
бажаємо втримати уже так
когось іншого, як власність,
а при неможливості втримати,
починаємо гніватись,
починаємо злобитися і воювати,
або все те руйнувати,
що було між нами, закоханими.

Чого ми такі неохайні?
Чи звикли жити у лайні?
Чи вже зовсім збайдужіли,
бо так часто чути,
що якщо горе, чи біда,
то маємо таке відчуття,
що десь далеко іще вона...,
а, може, до нас і не прийде,
бо в житті, хоч, і не завжди,
та все ж є щасливі дні.

Багато серед нас нещасливих,
багато і зневірених,
бо не мають прав.
Ні! Правда є, та її
слід триматися усім,
бо лиш гуртом ми
здатні захищати
своє право на життя і на все,
що потрібно для цього.

Життя лиш там присутнє,
де воля й гідність є,
де справедливість і довіра діє,
де добродіяння і любов
між людьми зріє.

Інакше ми раби нікчемні,
бо навіть за худобу, птицю
хтось турбується,
бо навіть за авто і костюм
хтось дбати воліє.

Раб не л-юдина,
та і л-юдина не чоловік.
А вихід є і він єдиний.
Починаймо кожен у собі,
у собі і для себе усі
вирощувати якості життя,
бо лиш вони єдині
втягнуть нас із лайна.

Допоки ми цю істину не приймемо,
не приймемо умом для дій,
то ми власністю чиясь не станемо
і навіть нас за камінь не візьмуть,
щоб по горіху вдарить.

Були бидлом при перших іудах,
а тепер взагалі твань,
яку не хочуть прибирати –
ні ці керівники, ні ті зі світів.
Нікому не потрібні ми,
коли і далі будемо мовчати
і ідіотам право надавати,
щоб вони могли права давати.

Творець основне право дав:
жити і життя творити
з довіри, любові і доброти,
а для нашого життя Він
спочатку подбав про все
і виростив на планеті цій
увесь життєвий набір
від невидимих малих,
до зримих і великих.

Він довірив нам усе, то і ми
будьмо гідними дітьми:
діймо по справедливості усюди,
то з довіри й будемо усі
одне одного любити.

А слово право в суті
несе справедливість в діях,

несе правду в слові й думці,
то тоді і правильним буде
кожна дія наша на Землі
і не потрібні будуть папірці,
якими так ряно махлюють
ті лиходії хитрючі.

Прийде і на них у-права,
прийде дія правди повсюди,
бо для життя нам усім
потрібна лиш праця творча –
і саме цим оправдана
чоловіча присутність у цім світі.

ВАЖКО ВСІМ
Важко тепер усім
у білім світі цім.
Люди по світах гарують
свої сім'ї цим руйнують.

Керівники держав
розвалили колгоспи і заводи,
залишивши людей простоволосими –
без грошей, роботи і без ума.

Це вони й війну почали, вони,
щоб приховати злочини свої
у цій війні і в цій руйнації.

Це вони себе на трони возвели
і себе господом-богом нарекли.

Нема де жити і працювати людині,
та ще й податками обложили,
а самі, ніби ресторанні бариги
так сильно на свиней подібні.

Нема порядку у державах,
а для виправлення і ні гу-гу,
тільки з бюджету собі зарплату
до мільйонів возвели.

Ох важко, важко їм
носити гроші і пістолі.

Важко, важко злодіям таким
дивитися в очі людям простим.

Коли господа-керівники
організують війни, кризи,
чи зарплати захмарні собі,
а ми є мовчазні спостерігачі,
то це по факту ми співучасники.

Тобто, ми є учасниками війни,
ми є учасниками розкрадання казни,
ми є наплodжувачами всі
енергій негативних цих.

Однак в лицемірстві своїм
глаголим без упину всім,
що ми хочемо спокою і миру.
Брехня, бо ми плодим негатив
і цим не хочемо виходити із війн.

Ракова пухлина вони
для спільнот на Землі,
бо калік і сиріт наплодили,
продавши надра й зелі всі.

Та не кривімо душами ми,
бо які люди, то такі у них і боги.
Не дарма ми так написали,
бо боги, то є життя на небі і землі.
Тому то які люди, то таке й життя
і ми його усе живе є будівничі.

Одні будують, а інші руйнують;
одні життю радіють, а інші смерті просять;
одні шукають вихід, а інші погибель носять.
Ось такі ми всі різні, та покликані ми всі,
щоб якості духовні стяжать.

Нам би уже давно слід
зрозуміти це правило просте,
що все що є брудне,
то воно забруднює і інше,
а чистий еством завжди
почне сразу ж очищувати.

То кого ми ждем? Америку, Європу?
Коли вони весь час учасниками є
тих війн по всій Землі.

Вони їх починали і починають,
вони наживаючись їх і кінчають.

Та ще такими миротворцями постають,
що кабальними протиборчі сторони
на довгі роки стають.

Всесвіт знає наміри, думки,
і слова в таємних кабінетах,
він знає причини війн,
та не може донести
це до людських умів.

Люди мають для цього дозріти,
мають умами вже прозріти
про причини війн взагалі
і про своє місце у цій війні.

Прозріють люди, та не всі.

Вони готові нести тягарі ці,
вони бояться божественності
і тому більше схильні до сатани.
Важко їм зрозуміти якості життя,
бо їх не навчають вдома,
не навчають в школах і в житті.

Піднімаймося люди всі
по всій землі святій
до правди і доброти з любові,
то зникнуть і смердючі шури
з їх хвостами голими.

Ми є, по факту, раби,
бо стінами оточені,
яких не бачимо ми,
та саме вони
обмежують дії наші.

То як побачити їх мені?

О, життя моє!

Не моє насправді,
бо я сліпий, о боже!

Хто ж я такий?

У цьому скупченні
енергій різноманітних,
що є у формі
і в поведінці цій?

Так, ми є в невіданні
майже, майже всі,
як виріб чийсь
і у цьому відчутті
ми і є біороботи.

Та лиш окремі з нас
здатні бачити час
і цю реальність всю,
щоб вийти з цих меж.

Такі є і виходять вони
ще при цьому житті
з лабет правил і канонів,
норм ідеологій і законів.

Тому, пізнавши життя
у речах і безмежжі
все ж і далі є рабами
цього бачення і пізнання.

Бо, побачивший себе,
бачить і енергії тонкі,
їх рух, вибух і зникнення.

Такий уже завжди
бачить дійсність в часі
на Землі і у Всесвіті
і пише матрицю свою,
і долю-програму нову.

Такі вільні в діях вже
і живуть по справедливості,
вони люблять вся і все,
бо нема більшої святості,
ніж життя оце.

Такі і є творцями
усього позитивного:
чи то у всецілому житті,
то так і в окремих механізмах.

Вони є тими, хто змінює світи
у світоглядах своїх,
то так і у всьому навкруги.
Напевне важко, важко їм.

Вони змінять спільноту на Землі
у їх осмислених діях і у поведінці.
Однаковими енергії будуть тоді
у Всесвіті і на планетах всіх.

Сонце світить, гріє всіх,
повітрям дихає усе живе,
водою насичується все,
земля вирощує їжу живим.

Дерева сприймають їх і всіх
при житті так, як і Всевишній –
з любов'ю, умиротворенням,
виконуючи місію свою.

Так діють трави, птахи,
звірі, плазуни і комахи.

А от людина гординю проявляє;
проявляє осуд, гнів, жорстокість
у собі і на все навкруги –
знищуючи і вбиваючи без потреби,
лицемірячи підло і з вигоди.

Бо чим можна оправдати при житті
вбивства, обмани і усі дії такі.

Хто нам дав право таке,
щоб знищувати життя навколо себе?

Так, ми ремствуємо на життя тяжке,
та що кожен із нас до цього дня
зробив щось доброго із любові?

А потім на терези ці
покладімо свої вчинки лихі.

Їх, мабуть більше у рази,
то чого ми ці енергії важкі
у сповіді і каяттях при житті
не перетворимо у щасливі дні?

Бо є різниця чимала
між тими, хто знає
і цим у себе йде,
і цим поведінку міняє.

Є й такі, хто уже в путі,
шукаючи єдиний свій –
очищуючи джерела родові,
наповнюючи життя свої
енергіями позитивними.

На жаль, багато є таких,
хто купує своє ego у багні,
хто день при дні
плодить вчинки лихі.

Серед них багато заздрісників,
осудників, гнівливих і ображених,
обманутих, жорстоких, злих...

То для чого носити оце все у собі?

А тепер поміркуймо разом всі:

“Як Вселенна вся нас терпить,
підказує в помилках лихих,
проявляє милість, даючи шанс новий,
не дорікаючи за ці гріхи,
а любить, пестить за добрі справи малі?
То чого ми цьому не навчаємося усі?

Вона нам є в приклад для пізнання,
та ще й Природа, Всесвіт є нам у повчання?”

Будь які зміни, то є ризик,
та в тяжкі часи отакі,
коли хитнулися терези,
то краще прощаймо все усі,
зробивши потиск правої руки,
щоб мир і спокій був назавжди.

Мабуть, у нас нема божественного,
а враження таке, що ми служимо сатані
і плодимо, й плодимо повсюди зло,
навіть, у взаємовідносинах у сім'ї.

Чоловік жінку зневажає,
жінка чоловіка доїдає,

а про дітей ніхто не дбає.

То хто до Всевишнього пришкандибає?

Не буде суду над людьми,

бо не буде їх уже тоді.

Важко, важко сьогодні всім,

та що ми зробили для того,

щоб прийняти БОГа живого

у всіх якостях святих.

Та святий Дух-БОГ святий

дасть шанс тим у місії цій

відновити життя на Землі,

хто справедливістю,

добротою і любов'ю

відкриє ворота раю.

Хай і далі БОГ нас береже,

хай Дух святий кожного веде

тими особливими путями

по яких давно колись

святі праведники ходили!

ЗАХИСНИКИ

По суті й змісту всі,

хто захищає життя свої,

як і інших,

то такі і є захисники.

Коли вони захищають дома,

захищають землі,

на яких живуть самі,

чи то їх діти, чи батьки,

кладучи своє життя святе

на олтар смерті,

то тут в поміч і боги.

Так, звання таке людині є,

як і покликанням у житті

доля ця свята для кожного,

хто захищає свій дім, двір, село,

місто, країну, як Батьківщину свою

засобами всіма і можливостями

коли нога злого сюди зайде.

Однак, ми знаємо усі,

що джерелом війн є завжди

накопичені енергії зла

з обох сторін протистоянь,

тому наше перше завдання —

змінитися в поведінці

і активно очищатися єством

від минулих гріхів-помилок.

А також активно почати всім

творити енергії позитивні,

то цим ми здатні всі

стишувати емоції свої

і зменшити кількість зла,

що буде основою для життя

у перемовинах по сусідськи.

Добре і досить добре є,

коли в назріваючому все таки

конфлікті це зрозуміє,

хоча би одна сторона,
та коли держава агресор
з війною уже йде,
то це ім'я сатанинське їй є.
Там і президент агресор ідіотом є,
там і піддані його злі ненависники,
які готові у жорстокості своїй
забирати життя в собі подібних,
готові руйнувати все без мети,
без чого жили і можуть жити.
Та коли кожен сам, чи з вигоди,
а часто по наказу князя
і з надуманих причин,
де часто традиція, ідеологія,
колір шкіри, прапор, чи алкоголь,
які живуть серед людей
енергіями негативними,
а раби енергій таких
по команді біжать самі
вбивати собі подібних.
Це вже вбивці агресивні, злі
і ганьба саме таким,
коли вони без причин
готові вбивати брата, чи сестру,
вбивати дитину малу,
чи руйнувати дім-гніздо.
Вбивство – це завжди гріх-біда,
та і прощення їм нема,
коли ці вбивці йдуть
вбивати в краї інші,
в інші двори, в інші дома,
дивлячись у вічі
і стріляючи в голову, чи груди.
А ще страшніше те,
коли з обох сторін
подібні йдуть убивати таких,
вихолощуючи краплинки всі
отого святого в них.
Та вони теж хочуть жити
і їх уже потрібно жити вчити,
вчити любити і доброту творити,
щоб не втрачати Творця подобі.
Страшно і соромно за те,
коли ці моральні кодекси держав
і їх ідеології від керівників
виховують у спільноті людській
ту ненависть і жорстокість.
Виховують ось так і нації.
І ось так вбиває людина
людину просто і нізащо,
бо там іде війна жорстока
і людиноненависницька.
Так по факту з обох сторін
уже є вбивці, та саме ганебно те,
коли чобіт вбивці
ступає по землях інших,

заходячи вільно у двір, чи дім.

То хто тоді керівники держав,
які не вміють вирішувати проблем,
які посилають убивати, знищувати те,
що дано чоловіку кожному
Отцем-Творцем-Духом святим,
дано позитивними енергіями Всесвіту.

Де совість ваша, президенти,
які, по суті, є князі сатани?
Мабуть її у вас не було ніколи,
а возсівши у ці трони,
то видно на голові і роги,
видно у штанах і той хвіст,
які засвідчують саму суть.

Сатана керує світом майже скрізь,
а люди духом обміліли зовсім,
тому й нема правителів,
тому нема й таких,
яких можна назвати щиро,
що має брата, чи сестру
кровну, чи духовну.

До чого ми, л-юди, дожились?
І як після цих таких вбивств
будь кому в очі подивитись?
Боже святий, кріпкий і вічний,
для чого ти нас відпустив
не зрілими умами і плохими ділами?

Так, ми згодні з тим,
що скільки ж можна вчити?
Сором, соромно нам,
розгубили ми розум все таки
і справедливості між нами нема.

Сліпі і глухі ми стали
і цим пут'єм свій прийняли,
щоб нас, як скотину
до пророчої прірви гнали.

Президенти почали війну,
а посилають на бійню цю
простих хлопаків...
і в цім політичнім колуарі
так хитро прописаний геноцид.

То кому він потрібен по суті,
і хто так хитро й далі
організовує механізми
по наплodженню зла між нами?

Ідуть війни тут і у світі
і грані між захисником і вбивцею нема,
бо одні не знають за що вбивають,
а інші не знають кого і що захищають.

СОВІСТЬ

Не можна жити по совісті,
коли бажаєш успіхів,
які при житті завжди
з обманів і зради,
бо тільки так злодії
“здобувають” гроші і посади.

Тільки дивно все таки,
що у суспільстві майже всі
успішних вважають за талановитих,
за тих, кого, нібито, люблять боги.

Можливо, воно й так,
коли в діях усе навиворіт,
то може воно так і в умах,
чи й у Всесвіті бардак.

Ось чому так важко всім:
одним досягати успіхів таких,
то так і іншим, яких у поколіннях
формували рабську суть в умах.

Затоптавши гідність чоловіка,
та і любов і доброта у діях
стала чимось постидним,
а лицемірство повсюди
є тим, що, нібито, є основою
гідною суспільній моралі,
є фундаментом буття
у цьому коловраті
енергій позитивних.

Шиворіт на виворіт у всьому,
то такі і взаємини нікчемні,
то таке й життя у суєті,
коли совість і любов
не є діями святими.

Дивишся – багаті плачуть теж,
бо не мають спокою у собі,
нема гармонії ні в умі, ні в душі,
бо їх гроші, то це дірки у долі-житті,
яких не здатні закрити навіть вони,
бо навіть дім-замок, як гніздо у таких
не є місцем затишку і спокою у них.
Нема благодаті єства у таких,
тому й життя таке важке.

То поміркуймо тепер ми усі
і виправляймо помилки по можливості,
виправляймо теперішні і за давнени,
а також навчаймося самі
для творення позитиву у житті,
навчаймося нікому не помішати,
а навпаки, з можливостей допомагати,
допомагати тим, хто потреби має життєві.

Знаймо люди, знаймо всі,
що ми є творцями умов при житті,
умов щастя, любові і доброти,
бо ними ми здатні змінювати
і все у своєму житті.

Однак не забуваймо про святе
джерело енергій позитивних,
яке єдине для всього живого,
бо є Всесвітнє і ми також
є носіями частинок його,
коли дбаємо самі
про джерело родове.

Саме там для нас є

найближче допомога, поміч,
розрада для слів і дій.
Та й не забуваймо всі,
що над життями своїми ми
все таки не володарі,
та маємо можливості його міняти.

Творцем ми тут себе засвідчили
і хтось уже мільярди літ ці життя
повторює у цій вічності.

І вже вічністю життя цей дар несемо
при допомозі Духа святого,
бо саме здатність рухати думки,
здатність спілкуватись і діяти
ми і формуємо свою поведінку
по тому орієнтиру у єстві,
який духом і душею проявлені.

Тому то ми і придатні все таки
творити справедливість
доброту і любов святу,
милосердя, щастя, милість.
Бо вони конструкція буття,
бо саме завдяки діям таким
і саме життя є вічним.

Це спільне суспільне життя
у колооббігу енергій всесвітніх
нас при житті захищає,
захищає і оберігає кожного,
виводячи на путі святі,
по яких ми усі, усі
приходимо енергіями святими
у джерело енергій всесвітніх.

Однак в пошуках цього путі,
чи при втраті орієнтирів святих
дехто стає на путь їх зрад,
постає до вбивств з різних причин
є, як вибух енергій злих,
повертаючись життям до істот
примітивних і простих

Та всі ці дії негативні при житті
появляються у нас, в єстві,
як те сміття накопичувальне
в нашому домі, квартирі,
коли ми не очищуємо їх
і періодично щось з любов'ю
не покращуємо-оновляємо тим,
що милує око й душу.

Хай чистим буде наш дім-єство
і допомагає нам у цьому
наша совість і душа,
бо саме для цього вони
життям у тілі себе проявили.

Яд

Бл-яд-дун, чи бл-ядь при житті
є уже на ганебному путі,
який приводить в ад завжди,
хоча він проявляється зразу у сім'ї.

Це дійсно діючий яд,
який часто руйнує сім'ї,
в яких страждають всі
з обох сторін уже.

Це бідною психічною великою є
і називають її недарма так і тому,
бо вона так подібна на війну,
яка спалює собою усе святе.

Це вже недовіра і свара,
це у взаєминах бардак
і дітям поганий приклад,
та погано, що ось так
приносяться енергії негативні,
коли є міжстатевий контакт.

Та ця отрута в діях
проявляється завжди
зятими й невістками,
а такі тати й мами
уже є свідками старими
тієї біди в сім'ях дітей своїх

Багато знають про таку біду,
бо в телевізорах і наяву
ми часто є свідками такої біди,
коли розвалюються сім'ї,
коли плачуть дітки малі.

Плачуть всі у сім'ї,
окрім блядуна, чи бляді.
Бо порушене коло руху
енергій позитивних тут
і небезпека є в тому,
що сюди негативні енергії йдуть.

Дітей ображати починають в школі,
та й до таких батьків уже
на роботі і у дворі
уникають для розмови.

Ніхто не хоче входити
у це негативне коло,
а це іще більше гнітить,
бо втрачається довіра всіх.

Нема уже ласки у сім'ї,
бо надщерблена вона,
нема й любові святої,
бо для дітей батьки
ідеалом були і є завжди.

Колеги оминати починають,
бо вони негатив відчують,
та і ймовірність є,
що такі допомоги чекають,
а напружуватися для цього
бажань у них немає.

В невидимій ізоляції вони
і питається тоді:
заради чого усе це?

Так, це лиш зваба тимчасова,
а життя знов і знову у таких
набирає форм рутинних,

бо долі не оминеш.
Буде й характер такий,
буде й ніс і ямочки на щоках такі ж,
а між ногами у всіх,
одна і та ж киша,
яка поряд лежить
серед інших у животі,
де так повно гімна.

Так щось притягує усіх,
коли закохуються молоді,
та далі це лиш прийняття умов,
щоб ум-его задовольнить.

Буває важко у сім'ї,
коли взаємовідносини напружені,
коли проблеми економічні,
та хода на сторони
не знімає проблем при житті.

Бо для відновлення їх завжди
потрібні енергії позитивні
і їх у сім'ю слід нести –
ту ласку очікувану,
ту допомогу фізичну
в облаштуванні життя
і при наповненні холодильника.

Та і діти хочуть ласки
і батьківської сімейної теплоти,
бо вони й не просилися до таких,
які ось так для яду
руйнують святиню цю.

Ми ж їх зачинаємо усі,
коли закохані,
коли любов із нами грає
у ці сімейні карнавали,
та й про настанову святу
від Творця ми подбали.

Ось так ми духом росли,
коли копії творили свої,
чуючи перші слова
і яка чудернацька в них хода.

Раділи спільно ми,
коли бачили перші плоди
їх старань і надбань,
а вже у юнацькі роки,
поміч від них прийняли.

Так, буває важко у сім'ї,
буває важко на роботі,
та роботу міняємо ми,
а от сім'ю ми творили на роки
і це нам іспит життєвий.

Та нам не оминати цієї тяжкоти,
допоки не усвідомимо умом ми,
що у сім'ю ми маємо нести
духовну чистоту і любов святу.

Тоді й зрозуміємо ми,
що це не іспити були,
а ми у сім'ї спільно і гуртом

будували світ новий
і мали надбання хороші,
лишаючи ті сліди,
по яких діти наші
свою ходу рівняли.
Скільки б ми не міняли сім'ї,
та те, що ми маємо знайти,
то це має бути спільним
і не знайшовши суть проблем,
а вони у нас, у нашому житті
і саме для нас, то бумеранг
все одно буде бити молотком
раз у раз по голові,
чи по взаєминах завжди,
допоки не змінимося ми.

Від долі не втечеш,
а яд таких зрад
омивається любов'ю.
Помилку часто робимо ми,
коли хочемо створити сім'ю,
то тут знання потрібні,
потрібні і любові штрихи,
щоб дійсно це була сім'я.
Та коли сім'ю хочемо ми,
будувати будучи молоді,
на вигодах, чи з користі,
то в сім'ях таких будуть
і взаємовідносини подібні,
а негативу іржа зруйнує
такі сім'ї і душі.

Коли ми руйнуємо сім'ї
на ненависті і злі,
то ці енергії плохі
ми залишаємо у собі
і їх понесемо у сім'ї нові.
То знаймо люди, знаймо всі,
що нічого складнішого при житті
ми будувати залучені,
як дім для щасливої сім'ї.

Хай там буде теплота взаємин,
хай там щасливими будуть всі,
то будьмо впевнені тоді,
що Всесвіт прийме таких
у кімнати райські свої.

ПЛАНІ-ПРОГРАМИ

У нас життя, нібито, суєта,
а інколи здається нам,
що ми витримуємо певний план.
Ми інколи плануємо щось на день,
та в результаті усе шкереберть.

Інколи ми в проблемах по самі вуха,
та почавши розв'язувати їх,
то якось по чудернацьки таки
закінчуємо на радість собі.
Одні їх руйнують зі зла
на своє нещасливе життя,

інші ж руйнують їх,
щоб вибудовувати все таки
палади, де живуть ті,
хто вирощує зерна духовні,
та так сповна і старанно,
щоб вистачало для спільноти,
щоб жити в гармонії і щасті
при хороших взаєминах між усіма.

По різному у всіх є при житті,
у кожного своя доля-програма,
яка прописана на все життя,
та є й серед нас такі,
які ламають їх з різних причин.
Це уже не прояви програми-долі,
бо випадковостей нема,
тому тут питання просте:
чого ми інколи у житті
хочемо змінити її.

Та все ж скажемо на пряму,
що часто люди ламають долю
і про це не знають вони самі,
не знають про це і ближні,
лиш зміни в поведінці
засвідчують про таке.
Одні ламають цю програму
своїми позитивними ділами,
виростаючи зерном Духа святого
тут на Землі серед усього живого;
інші ламають долю вбивствами,
бо в них достатньо енергій злих,
які вони збирають в життях минулих
і деградуєть-ламають долі свої,
тоді коли вбивають собі подібних.

А слід би приймати все, так як є
бо навіть в ситуації неприємній
є той позитив, який ми,
який ми маємо принести
своїми діями у цей світ.
Тому будьмо розважливими всі
і у дрібничках різних зокрема,
бо саме вони чогось завжди
є тими будівельними матеріалами,
з якого вибудовується життя,
яке написано нам на небесах.

То будуймо сім'ї на літа,
щоб там радість присутньою була,
щоб у ній і любов свята жила,
бо її енергії позитивні є і були,
які саме нас і зберегли,
саме таких, якими є ми
і не нам судити про віки.

Бо навіть своє життя – це мить,
коли воно у радість у діях всіх.
Коли ж воно в стражданнях є,
то це пошуки дверей завжди
в кімнату щастя і любові

у довгім темнім коридорі
і це ми маємо розуміти всі.

Тому ми просимо усіх:
запаліть свічу Душі
доброю, милосердям,
щоб освітлений коридор життєвий
був порогом трохи ширшим
у життя нове, щасливе.

Бо навіть мить радості в житті
і є життям, яке не рівне всьому
животінню не простому,
то приймаймо життя
у всьому саме таким,
яким воно у нас є,
а коли є труднощі у сім'ї,
то виправляймо разом.

Не думаймо люди
про плани-програми,
а просто свої життя на дні-літа
наповнюймо добрими ділами,
тоді воно буде в радість і щасливе,
бо ми малесенька частина при житті
у світобудові великій цій.

Ми інколи мріємо, плануємо,
та відбувається так і саме так,
як сподобить ці діла Творець,
бо Він краще знає,
що нам вподобає, та так,
щоб ми радість цим Йому несли.

У СОБІ

Де знайти лікаря собі,
де цілитель наш небесний
і той, що життям між нами є,
коли мрії, лиш зачавшись рости
вже в корені сохнути почали,
де шукати ради і розради
в проблемах і болях єства,
коли просвітку благодаті нема?

У собі, і тільки у собі!

Там задатки, здатність,
там вміння й сила,
там енергетичні канали є,
якими нас Всесвіт єднає.

Діймо справедливо, по совісті,
то й довіру пізнаємо ми,
а вона покличе до доброти,
яка є той поріг святий
в цьому домі життя
перед дверима щастя,
а за ними кімнати любові,
де ми зможемо взяти всі
ті інструменти для дій,
щоб благодать дарувати всім.

Тоді зцілиться єство усе
духом і душею сповна,
та й болі зникнуть із життя.

Тоді у радості і заживем.

ГРАНЬ

Форма, грані, краї
визначають своєрідність у кожному
і це додає красу і шарм у всьому,
бо так по цих показниках
ми розрізняємо усе і всіх
і ті особливості єднань
енергій різноманітних,
нібито, показує суть твою,
що в сукупності проявляє
увесь творчий підхід Отче
до кожного в окремоті
у цій величній кількості Твоїй,
Твоєю наповненістю життям,
бо усе з любов'ю творене,
бо порухом Твоїм оздоблене.
Саме тому так вони
ваблять зір людський.
Можливо, усі, хто мають очі
замилувані Тобою, Отче,
бо з любов'ю ми життям усі
приходимо у цей світ прекрасний.
Її пізнаємо у перші літа,
та лиш із плином часу нас
навчають лицемірство пізнавати,
обмани, гнів і ворожнечу вкупі
і вже на ціле життя день при дні
ми назбируємо їх стільки,
що ці вантажі виснажують зовсім,
що ми не впізнаємо себе у дзеркалі —
звідти на нас дивляться з подивом
немічні зі зморшками геть старі.
Ось і такі грані при житті
ми вже домальовуємо самі собі.
Зі злом ми дивимося на таких,
а їх так багато навкруги.
Ось що ми робимо такі
негативом своїм повсюди,
не залежно від того —
скільки літ ми прожили,
набираючись у на вулиці і в сім'ї
так повно, що аж через краї
і так ділимося з іншими у злобі.
То поміркуймо люди милі всі,
що вже прийшов той час-пора,
коли нам змінюватися слід,
щоб добротою і любов'ю ми
вигранювали життєві дні,
та так, щоб Божественне
бачили постійно у собі.

ПРАЦЯ

Праця, творчість, труд
зовсім у синонімах поряд йдуть.
Однак творчість одухотворена

і радістю й любов'ю наповнена.
Вона легкість несе і задоволення,
бо їй у поміч завжди йдуть
всі енергії позитивні.

Творчість у ділах завжди
є ознакою творчого Отця
і саме цим чоловік так у всьому
є на нього цим подібний.

Він має при житті усе,
що з потреб йому є
і він у цьому є щасливим,
і цим до людей є прихильним.

Кожна дія у таких є щира,
є з добродіянь і любові,
є у тій гідності і волі,
бо істина у праці такій.

Суть праці і її зміст у тому,
щоб здобувати хліб
і все потрібне для життя.

Тому і пра-вильна дія ця.

Живи й радій життю,
живучи з можливостей і потреб,
бо це і є життєвий сюжет,
де всі відповідальними є
перед совістю своєю і людьми.

Таких люблять і боги,
бо вони здатні духовно рости.

Пра-ця , як пра-вильна дія ця
у кожній людині на все життя
і цим так подібна на Отця,
який щодня мільярди літ
зайнятий ділом для всіх
без перерви на обід,
без святкових днів
і не ходить на відпочинок нічний,
не їздить на курорт.

Бо праця в суті умиряє всіх
і в праці ми й пізнаємо життя суть,
як те, що над нами хтось є
і нас при праці звеселяє,
бо часто ми радіємо в результаті,
а можливо й навіки
цією працею лишаємо сліди
для нащадків і для всіх на Землі.

Праця по суті й змісту є рух,
рух частин тіла й думки, чи слів,
що засвідчує рух енергій,
яка потрібно для здоров'я,
та і сам рух є проявом життя.
Без руху ми би померли
в літо одне, як трава —
нема руху соків життя.

Труд теж є постійна праця,
та важкість його виснажує усіх,
бо ми окрім праці носимо всі
помилки-гріхи на своєму горбі

і тому так трудно здобувати нам
при житті той хліб насущний.

Тому при виснаженості такий
нам підійти важко до Всевишнього
зі сповіддю, каяттям, молитвою,
та знемога наша така
допускає часто нас до гріха.

Тоді святий БОГ-Дух святий
не є з нами ділами
і такий труд при житті
по найму, чи собі
несе рабську суть гнилу.

Тоді й ця праця недобросовісна є
від такого духовного недбання
і є від стану працівника,
та й ці енергії в таких
наповнюють всі предмети-речі,
які виходять із їх рук.
Вони їм радості не несуть,
вони негативом своїм
й іншим непридатними будуть.

ІДИ, ІДИ

Іди, іди – сказав Творець чоловіку.
Іди і вчись якості життя творити,
бо тільки так ти зможеш
до Мене БОГОм повернутись.

Тому Творець у дії
був і є одним, єдиним,
бо був і є у діях вільний,
бо був і є справедливим,
люблячим і милостивим.

Однак спробувавши плід знань
і ту різницю між добром і злом,
між лицемірством і любов'ю,
між смертю і життям,
то цим і наймення своє поміняв.

Людина втратила захист і оберіг
від енергій позитивних,
приймавши поміч від нечистих і злих,
тому вона і втратила життєвий орієнтир
і прийняла в себе програму від лихих.

Ось так і мучиться до цих пір
її Дух, душа і тіло при житті,
бо не вдалося все таки сатані
зруйнувати творчі Замисли Великі.

Одні служать запопадливо,
інші зневірилися і збайдужіли,
а деякі в пошуки істини подались,
взявши за правило святе –
бути добродіяльним перш за все,
щоб спізнати і прийняти у себе
доброту, любов у життя своє.

Одним із них, відомий нам Ісус,
та по суті такі є повсюди й скрізь
і кожен з можливостей своїх
освітлює духовні путі,

по яких ідуть ті, які
уже визначилися в тому,
що їх життєвий путь
завершиться в духовних надбаннях тоді,
коли вони в лоно Духа святого увійдуть.

Саме такі здатні змінювати
душі-біочіпи, хто іде за ними,
та матриця енергій всесвітніх
лиш в одного була і є.

Основна маса очіпованих
бачать світ і себе саме так,
як закладено в їх програмах
і тому в нас мотивації нема
для творення умов позитивних,
бо ми в програмах цих
несемо багаж життів минулих.

Інші розширені можливості
є в тих, хто відчув, прийняв
запрошення в пошуки ті,
де вони здатні творити якості
і відчувати це диво-життя.

Це ті, хто зміг відчути змін смак,
коли вже усвідомлено почали
вибирати позитивні результати.
Хоча вибір є лиш варіанти,
та з часом це досвідом є
і такі вибирають зі знань уже,
але значна частина з нас
відмахується від просвітлень таких,
як і від сновидінь нічних.

Однак і вибір на перших порах
є по факту боротьба-війна,
щоб відкинути попередній багаж
звичаїв суспільних і звичок-досвідів своїх.

То який же сенс життя і куди іти?

Добре, коли ми ці зміни позитивні
робимо тихо самі у собі
і не торкаємо інтересів інших,
та коли намагаємося навчати інших,
то тут може появитися гординя, сила
і ці спроби наплодять іще більше негативу.

Подивишся зі сторони,
то в одному істина,
в одному і брехня.

А де ж між ними грань
і коли в діях нема вагань?

Є вагання зупинись,
і глибше ситуацію роздивись,
або зміни напрямок пізнань,
шукаючи причину зупинки,
чи то має бути інший результат.

Так є в житті, а життя святиня,
тому час і дії, то лиш прояв буття,
а пізнати цілісність нікому не дано.

Задля чого і чому ми так засмучені?
Зупинись і усміхнись, бо лиш радість

продовжує роки життя, які є лиш мить.
Бо коли ми засмучені, злі, хворі,
то тоді той день, чи рік,
неначе від дитинства до старості
у житті лежить і ми
бачимо цей негатив лиш,
але не себе, але не сім'ю і не життя.

Тому то у цій життєвій ході
ми маємо дивитися самі
не так на болячки і негаразди у собі,
бо тут лиш причину маємо виявити,
тоді й спосіб очиститися зможемо знайти.

Іди, іди пошуковцю милий –
пробуй, дій, вертайсь
і знову починай,
але рук не опускай
і зневіри у своє життя
ні на йоту не пускай.

Миру мир бажаймо,
а не злобу і війну шукаймо,
і немає ворога-супостата зовні,
бо він у нас, у нас сидить,
та вся біда у тому,
що ми бачимо його
тільки в інших.

“Мир і спокій творімо,
а гнів, гординю упокорімо.
Благодать і спокій у сім'ї
і милосердя межи людьми
творімо і леліймо,
та й до комах і рослини,
як до братів наших,
ставмося бережливо.

Бо саме з таким ось розумінням
ми можемо любити світ
і себе у ньому,
то саме так навчимося
зберігати мир у всьому,
бо саме так ми зуміємо
ближньому прощати
і жити, щоб творити,
і жити, щоб життя
в радість нам було.”

ОДА ЛЮБОВІ

Те, що любимо ми
залишається з нами завжди
і тому так живуча
мудрість людська,
що щасливі у житті ті,
хто з любов'ю у путі
до справедливості і доброти
і є любимчиками долі.

Тому здобувачі любові
втрачають страх зовсім,
бо любов дає волю дій
і розуміння життя у повноті.

А так, як страх лиш емоція
з джерел негативних.
Тому любов така потужна,
що протистояти здатна
усьому злу по всьому світу.

Вона не бореться і не б'ється. Ні.
Вона радіє найменшій радості –
і цим кожен пізнає щастя у житті;
вона добродіяльною є –
і в цьому грань любові додає.

Ми бачимо у житті усі,
що люди змінюються
все таки на краще при біді,
змінюються і при розумінні
того стану у благоговінні,
коли справедливість і доброта
зігріває благодаттю серця.

Рідко й рідко щасливі люди
зваблюються грошима і посадами,
або в них вибухає ненависть і гнів,
бо то так любов у них
є ангелом хранителем.

Бо той, хто любить щиро
отримує від Всесвіту подарунок –
життя прекрасне і щасливе
і в ньому все: з дрібного до великого
і, навіть, негаразди різні,
чи дії інших злих підступні
не зроблять ран і смутку душі,
бо в люблячих немає перешкод
і їх водить у житті завжди
Дух святий-святий БОГ.

Стан любові не описуємий ніким,
не пізнаний у безмежності і часі,
бо то є всім, що проявлене,
бо вона є для всіх і вся на Землі
у безкорисливій турботі у цьому,
в якій віддатися готова повнотою
кожному у щирому прийнятті.

То є теплота і милість в діях,
то є завбачливість мудра
з бачення глибин і просторів
в ситуаціях будь яких.

Вона спокій, умиротворення несе
своєю присутністю у житті.

Вона є тими енергіями святими,
завдяки якому і життя проявленим є.
Вона Богородицею присутня,
бо нею зачате на Землі усе
і Дух святий-Рух є з неї,
бо саме нею все й об'єднане.

Мабуть, саме тому так у світі є,
що ми усе хороше в нім
називаємо святим словом цим,
не бачачи її при житті,
не чуючи голосу, струни,

та відчуттями наповнені усі
і в цьому стані піднесеності
славословити і дякувати готові ми.

Та напругу, чи наяву
на цю любов святу
ніхто і ніщо не вказує.
Що ж воно таке?
Таке близьке і часто недосяжне.
Так, нібито, й відоме нам усім,
та досить таки втаємничене,
як і наш Творець Всевишній –
проявлений життям і все.

Хоча й життя всеціле
людина своїм умом не обійме.
Мабуть, це Він і є любов та,
якою наповнений Всесвіт і Земля.
Ось що є в нас і поза нами,
а ми все шукаємо путі,
якими найближче б підійти...

А життя, то і є той путь,
яким до Отця усі йдуть.
Життя є з любові
і любов наповнює його до країв
і, напевне, що й далі.
Так, набагато далі носіїв,
бо це вона Духом святим
і носить собою все,
хто за істину її прийме.

Любов леліляли усі,
леліють її і досі
і леліятимуть у віки.
Нею марили повсюди,
її бажали всі живі,
нею літали у висоті ті,
які сповна її спізнали.

Любов – це життя святе
і за любов не вбивали,
а вбивали жорстокі, злі,
які її і ніколи не знали.

Люблячий любить і все голубить.

Він любимим відчуває себе.

Люблячий нікого не вбиває,
бо він радість і любов
усім, усім по світу несе
від часу її пізнання і прийняття
у своїх літах життя,
а далі і Душа такого нового
для себе знайде гідного.

Той, хто любить
шкоди не наробить.

Той, хто з любов'ю ходить,
то за собою інших водить
у цій життєвій суєті,
бо вони самі зачаровані
цими енергіями святими.

Буває й так у житті,

коли люблять щиро,
то без ума є такі.
Так, таких єднають душі
і тому для всіх вони
якісь, нібито, дивні.

Та саме люблячі
дивляться на цей світ
очима Духа святого.
Тому усе навколо
радіє і цвіте
усе, ніби, святе.

Ось чому саме їм,
люблячим і добрим
до всіх справ путі відкриті
і їх читають всі,
бо вони непомітно так
сіють між людьми Благодать.

Тому навчаймося усі
цих наук святих
про доброту і любов,
то ці зерна будуть навік
і, навіть, всі залишають їх
своїм дітям і онукам.

Бо це більше за кришталь,
цінніше ніж срібло-злато.
Таких батьків люблять діти.
Такі сім'ї при житті
шанують щиро завжди
Бога живого-Духа святого.

Тож хоч інколи ми
поміркуймо про майбутні дні:
як би зажила спільнота вся,
коли воістину вона була
Благодаттю наповнена.

Ми ось так і мріємо –
і так затишно на Душі,
і так хочеться обійняти всіх,
і співати, і віншувати
цей гімн життю.

Отак вона любов невидима,
та все ж активно діюча
і починається вона з доброти
і проявляється коханням інколи,
бо вміщає у собі
приземлене і небесне,
духовне і тілесне.

Тому ці закоханості ростки
такі живучі у роки
і ростуть красиво й мило,
несучи повноцінні плоди,
яких вистачає всім навкруги.

Ось так з кохання у світі
любов якістю всесвітньою є,
яка благо-радість несе
щодня на всі літа-роки.

Коли б любов ця

говорити могла,
то розповіла б вона
щиро все ж про себе
і не була би таємничою.

Ні, вона говорить, бачить, чує
чутливих і щасливих всіх,
хто хоч трошки до неї прилип.

Диво дивне є. Дивина.

Як змінює на краще вона
повсюди і повсякчас.

Як легко з нею жити у собі
і які теплі взаємини з іншими.

Любов – це велич світу, бо вона
зі справедливості рости почала.
Вона й довірою випробувана.
Вона і в добродіяннях вся.

КОЖНА ДІЯ

Ми щодня дивимося на інших
і бачимо суть свою у їх поведінці,
бо саме спостереження таке
уникнути помилок нам допоможе
у найближчу мить і в житті,
то так і джерела підкаже
давнішніх помилок.

Кожна дія інших має звичку
наслідками проявитися у нас,
бо дії інших і світ увесь
є наше і тільки наше внутрішнє,
і причини наших дій саме звідси є,
які завжди спонукають до дій.

Розуміючи такий механізм Творця,
ми, фактично, і живемо для інших,
бо навіть, будь які надбання нами
творяться, чи плодяться ближніми.

Тому і суть вислову мудра така,
що все зроблене нами –
добре воно, чи плохе,
але повертається завжди
до нас при житті, чи життями.

Тут і висновок простий,
що у всіх діях ми
маємо творити позитив,
бо у світі людей таких немає,
хто би собі негативу бажає.

Навчаймося творити всі
любов і доброту святі,
бо цього хочуть все таки
від нас наші ж боги.

Підтримувати слід у житті тих,
хто проявляє милість,
хто милосердним у діях є,
бо їх дії є діями святого Духа
і вони так щиро
покращують світ.

Один хороший вчинок
може відкрити у людині

той енергетичний канал
через який потече позитив
на всі дні життя, чи літа
тією Благодаттю святою,
яка радістю і щастям
сім'ю, родину й рід накриє.

Не значимо при житті,
що говорять про нас інші,
бо основа змісту й суті
нашого всецілого єства
у тому, як бачимо ми це
й усе, що навколо нас є,
бо це і є у повноті всій
нашими якостями у житті,
чи гниллю несусвітньою.

То чи бездія є смерть?

Мабуть, що ні!

Бо життя, то все є рух-дія
і йому нема кінця,
в якому щось втрачаємо,
в якому щось надбаваємо.

Та сила наша, як і сам рух,
і сам цей час стрімкий,
як і варіанти виборів
у нашому наповненні
енергіями позитивними,
як і наше вміння мудре
у дбанні про джерела родові,
є той енергетичний баланс,
який дає нам новий шанс —
жити, чи не жити.

Знаючий завжди лишається в джерелі,
бо він знає те, що буде й далі жити,
коли зв'язок його підтримує,
чи коли постійно поповнює.
Життя є Бог і проявами воно,
є рухом енергій позитивних,
то так і негативних,
то тому ми є ходячі мерці,
бо є роздвоєні між цим.

Хочеться обманути, вкрати,
та страшно від святого Духа відпасти.
Сліпий є немічний, а глухий є тим,
хто відмовляється чути,
втративший чутливість у собі,
не здатен жити по совісті,
бо такий не шанує істини.

ИСТИНА

Кода любим мы,
то готовы все простить
и прощаем не раз,
ибо от этого вмиг
легко становится жить.
В жизни как папа скажет,
то так по маминому и будет.
Ибо устами младенца

истина глаголит всегда,
но в нашей жизни...
и чёрт не разберет,
где сказал наш папа,
а где хотела мама,
но само главное для меня,
младенца годовалого,
чтобы любили они меня
и друг друга всегда,
то тогда и я
ничего не скажу
всем и никому,
ибо истина святая
восторжествовала...
Духу святому доверяй
и с жизнью все сверяй,
а когда тяжело, тяжело,
то руки помощи на лицо
от людей не отстраняй.
Однако не будь, как лентяй.
С БОГом и людьми дружи,
но все для себя сам твори
насколько будет мочи и сил.
Любите люди
и за это никому
и ничего не будет,
а лишь благополучие
и счастье в дом войдет.

РОЗМОВА

Яка то Благодать у світі,
коли хочеться говорити,
коли вмієш говорити,
говорити з Тобою, БОГ святий,
говорити з Тобою, Життя,
говорити про Тебе,
говорити про мене.

Розмова – це енергіями обмін.

Розмова мудра, позитивна
розширює цей світ і теплить
взаємини людські такі.

Гомін, перегукування
засвідчує життя,
а мудрість у спілкуванні
закінчуються єднанням.

Розмови, міркування вслух
є ключем до проблем усіх
і їх можна вирішувати
у розмовах переговорних.

А наше мовчання у ці часи
обернулося війнами страшними
і вбивствами собі подібних,
а ми ж усі перед БОГом рівні.

Вміємо ж говорити,
вміємо і помовчати.

Хочемо щастя всі
хочемо жити на Землі.

ЛЮБОВ

Любов літає, бо невидимі крила має.
Вона доброту несе і всіх примиряє.
Любов же без крил, як і птаха без них.
Любов є серед живих і вона чекає всіх
у тих кімнатах Божественних,
де живуть справедливі й милі,
де правда й істина в пошані.

Вона нікого не ображає,
не обмане, а допоможе,
та все ж гідність свою має
і ні перед ким голови не схиляє.

Ходить любов помежи людьми
свої крила все майструє для душі,
щоб когось торкнути цим крилом
на радість й втіху у житті,
а далі нести душу у світи —
і все сіяти й сіяти:
здоров'я, щастя й радість,
таланти, щедрість й доброту,
благо, милість й милосердя
на все, що є живе
у цьому Всесвіті живому.

Та чи бачили ми
люблячих без крил?
Та чи бачили ми
добродіїв крилатих?
Чи бачили таких,
щоб вони літали?
Та чи бачив хто їх крила,
та чи бачив хто любов?

Отут і поміркуймо ми усі:
чи ми все таки сліпі,
чи ми таки глухі і німі
були до Шевченка, то так і нині?

Є любов, є і крила, є літаючі,
та це енергія така
не видима і легка,
яка не потурбує слух і зір,
не буде й тягарем для ніг.

Та крила ці так вразливі,
як і любов свята і мила.

Тож любімо всі
і любимими будьмо ми.

Буде любов свята,
то будуть і крила.

І тому вона така
завжди на висоті.
“Плекаймо душу
у повсякденному житті,
починаючи із чистого листка
наносимо контури щоранку,
дня грядущого і зорі,
встаючи, дякуємо,
що встали,
а коли йдемо до сну,

то дякуємо за справи,
бо в кожній з них
ми БОГом там присутні.
Бо кожен хоче жити в щасті,
в доброті і без напасті,
то Душу маємо плекати,
бо силу там беремо,
знання і вміння,
то так і заживемо —
з любов'ю і в благодаті.”

Бажаємо всім любові,
щастя і доброти
на всі життєві роки,
а інше підтягнеться ними!

УКЛІН

Хороша дія є
у цій дії людини,
коли вона уклін
здійснює до творінь,
творінь нашого Отця.

Це, може, любов нами
так кланяється зі всіма,
хто здатен її нести
межи людьми.

Ми ж помічали всі,
а подеколи і ні,
що ці дії мимовільні,
ніби, самі по собі,
як чисто механічні
є досить символічні.

Уклін собі подібним,
уклін до всього у світі,
яке є життям присутнє
так на вітання подібне
і цим шану шлемо усьому,
що Творцем сотворене.

Тому арки були для входу у двори,
тому й двері в дім низькі були.
Ось так навчали предки наші
вклонитися господі і сім'ї,
а поклін засвідчував усім
(гостю, хазяїну і Всевишньому),
що у двір, чи дім,
ступивши правою ногою
через межу-поріг,
несучи собою мир
і прийняти готова
правила поведінки хазяїв.

Все кланяється природі,
то так і людина завжди
будь який перший крок
звіряє уклоном благодать
на всі дії своєї денної ходи.

Також уклін присутній тоді,
коли гість дяку засвідчує свою,
прикладуючи іще й руку

до серця свого за розмову ширу.

Так і вітаються в дорозі,

коли руку подають,

то і голову схиляють

ледь помітно – чуть, чуть.

Так діють дерева, трави і кущі,

коли ранком вітами хитають

і цим рухом сонце вітають,

та зі всіма ближніми в гурті

так творять молитви гуртові.

Птах перед підняттям

теж голову нахиляє,

ніби, путь свій благословляє.

Навіть сонце із за обрію

промінчики в небо посилає

і там їх небесна твердь відбиває,

а це переломлення їх

засвідчує уклін природі всій,

і зокрема й тим,

хто виходить ранком на поріг,

коли розмову ранкову починає:

“Здрастуй сонце і земля,

здрастуй небо і природа вся,

здрастуй повітря і вода-роса,

то прошу вашого благословіння

на цей день для себе і сім’ї!!!

Також і вам усім благо шлю,

наскільки змогу маю

на день увесь і запрошую

для цього Всевишнього!”

Уклін по суті й змісту

є символом прийняття,

а коли він з обох сторін,

то це щирість в намірах.

Ми схиляємо голови свої,

нібито, перед смертю,

чи мертвим, на кладовищі,

та то зовсім не є так,

це уклін не до небіжчика,

а це подяка така свята

за його хороші діла,

які пам’ять наша зберегла.

Ми ж бачили уже не раз,

коли гість, чи хазяїн

гордий, чи злий,

чи то не прошений

і не очікуваний,

то там відсутній уклін.

Знаймо люди сакральну суть

що у цих поклонах ми усі

так вітаємо живі усе життя,

як символ живого і святого БОГа.

ДРІБНИЧКИ

Дрібнички є у кожного при житті,

та саме вони малістю своєю

так повно наповнюють нас

і простори в ситуаціях різних,
а цей їх набір великий
так нашу душу веселить,
що нам хочеться жить.

Ум для справ малих,
а Душа є для великих.
Людина зайнята ділами дрібними,
а БОГ святий-святий Дух величезними
і тут кожен діє по своїй силі,
по можливостях і вміннях своїх.

Людина живе в кімнаті одній,
а Творець присутній у цілїм Всесвіті.
Ми і родимося чоловіком, жінкою
і це не залежить від батьків,
не залежить і від нас самих,
а от бути чоловіком, чи л-удиною,
то це вже є наш вибір.

Здавалось би й дрібничка
для життя і святого Духа,
та людині треба прожити,
можливо і не одне життя,
щоб зі Всесвітом з'єднатись.
А скільки життів живе л-юдина,
щоб рости і зріти умом,
щоб засвідчити себе чоловіком.

Всесвіт враз з дрібниці
творить діла малі і великі,
а от людина, хоч і не кожна,
здатна будувати життя свої
саме по дрібничках.

Тому не потрібна драбина, вежа,
щоб до Всевишнього підійти,
а лиш по совісті живімо
і доброту повсюди творімо
з любов'ю і в радості,
то Всевишній додасть завжди
нам спеціальні крила,
якими кожен здатний долетіти
до Нього енергіями позитивними.

Нам дрібнички є по силі
і з дрібничок вибудовуємо ми
себе і життя саме з дрібниць.
Якщо ми нехтуємо дрібниці ці,
або викидаємо із життя зовсім,
то цим погіршуємо таки
будиночок життя свій
і воно втрачає цілісність-моноліт,
втрачається якість-позитив,
а ці ніші заповнює негатив.

Ось такий він дрібненький і маленький —
десь слово осуду, брехні,
десь крапля лицемірства,
чи відмова допомогти...
і ми від БОГа відійшли.

Та коли їх збирається багато,
то вже й носити їх важко;

у нас часу не вистачає відпочити,
бо проблеми нас обсіли;
чогось і сила десь поділась,
а її висмоктали наші болі, біди.
А ми все дивуємося тоді –
звідки і з чого у нас появилися вони?

Та це все оті дрібнички зла,
які ми впустили у себе самі,
впустили у свої діла, життя
своїми неохайними ділами
і байдужістю до дрібниць буття.

Дрібниць у житті нема,
та дбати про здоров'я
і про якість життя
ми маємо усі,
бо саме для цього сюди
нас усіх покликали.

У лінивого завжди
не вистачає їжі
і житло в нього дране,
та і в сім'ї спокою немає.

Мудрий творить вміло
і цим росте духовно.
В нього умиротворення в Душі
і всього вистачає на столі.

Хитрий хоче обдурити всіх
і цим служить сатані.
В нього спокою нема,
нема й самого життя,
бо для хитрого завжди
є спеціальний болт і гайки.

Тож ми так тілом подібні,
а скільки різного є в умі,
то про це засвідчують нам
усі життєві дні
і наше відношення до дрібничок.

Читаймо і пам'ятаймо,
щоб ці слова завжди
у повчання з нами йшли
і орієнтиром-маяком
для дій у всьому були.

ПОМИЛКИ

Добре би було у світі цім,
коли би помилки-шрами
на нашому життєвому путі
були би знаками дорожніми,
які попереджували би
нас про небезпеки,
а ум би подбав тоді,
щоб в халепу не попали ми,
бо хтось же написав про них сюди,
щоб навчалися ми усі
не повторювати помилки чужі.

Добре було би у житті,
щоб наші добродіяння завжди
були би іншим маяками –

і хто збився із маршруту,
чи опинився в суєті-темноті,
виводячи у тиху бухту;
щоб наші добродіяння завжди
знаходили послідовників таких,
які здатні були б вести
за собою інших, нам подібних.

Нас ведуть сподвижники святого Духа,
ведуть постійно праведники святі,
несучи життями і словами істину –
і саме завдяки їм ми іще є людьми.

Так, порушені людські уми
ідеологіями різноманітними,
традиціями релігійними,
так і державні структури вже
працюють на сатану
з єдиною метою злою –
держати людство у покорі і страху,
щоб легше маніпулювати його умами.

Цим і понівечили такі
Великий Замисел Творця
і людина втратила подобу чоловіка.

Це велика помилка людська
і вона уже у всіх народжуваних
є тим гріхом, яким є мнине ярмо,
а воно фактично є у душі,
у цій програмі наших дій,
яка вмонтовується нам
усім при зачатті.

Однак, можливо і тепер нам
подивитися з іншого боку
на цей біочіп-душу, який
все ж держить людство усе
у певних рамках долі-карми.

Можливо, як би не пристрій цей,
то ми б з катушок бажань
і при своїй безвідповідальності,
і без таких обмежень-гальм
злетіли би з путі взагалі.

Та лиходії інопланетні
все ж знищити нас не здатні,
бо у поміч нам усім є БОГ святий,
і оберегом є нам Дух святий
зі своїми сподвижниками.

Секрет розкритий давно уже
праведниками святими у світі,
та і тут сатана в особі державників,
прискорити цей процес захотів
і почав сам працювати,
щоб усю спільноту чіпувати.

Так, цей біочіп пропонований
є до програми душі подібний.
Тому якості духовні,
нібито, і прості,
і зрозумілі і доступні,
та як не просто їх

стяжати при житті,
коли спільнота вся
очіпована і робить все, усе,
як сатана паличкою махне.

Це не перші спроби сатани,
духовність вихолостити
у цій цивілізації горемичній.
Розуміння у нас нема поки,
та й змінюватися не бажаємо ми.
Тому пророчу долю планети
ми теж не зможемо змінити.

Невідомо поки нам, чи ми усі
будемо ґрунтом благодатним,
на якому праведники святі
густіше проявляться на Землі.

Вони є духовна еліта,
вони є тим зерном благодатним
для всіх людей бажаючих,
щоб через них духовність черпати
і свої духовні джерела поповняти.

Саме вони виходять за межі
програм душ тих людських,
ламаючи їх, отримуючи доступ
до енергій позитивних
з джерел всесвітніх.

Там є усі знання ці,
там є і енергії благодатні,
та зло на Землі так зросло,
що серця і уми від них закрило.

Тому праведників у всі віки
знищували і знищують фізично –
колись для остраху публічно,
а тепер тихо й підло.

Нема духовних вчителів
і сатана у керівництві возсів
і людські уми тримає у страху,
а твердіших духом з них
у стан байдужості завів.

Тому тепер зло має такі сили,
що не боїться і святого Духа.

Будьмо обережними усі
до політики держав і дій їх,
то так і до ідеологій різних
традицій релігійних,
бо це надбудови у суті є
над життям штучні і гнилі,
і їх мета страшна,
щоб держати людство все
у покорі і в страху,
щоб маніпулювати тоді
умами й поведінкою.

Однак радує те,
що шанс і можливості є,
бо коли за стільки віків
сили зла не змогли
зламати в чоловіка

його духовного хребта,
то надія знову ожила.
Тоді відкритість наша
з'єднатися зможе знов
з енергіями духовними всесвітніми
і в цій єдності з людьми
ми здатні умом усвідомлювати
вічність життя на Землі
і прийняти Духа святого в істині,
а чоловіче цілісне єство
проявиться образом і подобою
на Отця-Творця-святого Духа.

Як би ми помінялися поведінкою усі,
то як змінилося би усе на Землі.
Тоді би дійсно Духом зріли
і гідно ім'я чоловіка несли,
яким би нас не зламали
життєві бурі, біди,
а на Землі більше було би
справедливості, любові і доброти.
Бо світ увесь тримається все таки
на людській любові і милосерді.

Люди, люди, навчаймося усі
цих якостей при житті,
бо коли появляться вони
на життєвих перехрестях,
то знаймо, що це так веде
нас Дух святий до себе,
тримаючи за праву руку,
бо довіряє, як другу.

То знаймо усі ми,
що не все просто у житті
і знаймо місію свою,
що ми усі, кожен по своєму
стяжає якості святі,
а тому відкрилися знання ці,
то вже якось по особливому.

Дбаймо люди про себе і всіх
і не соромляймося за дії такі,
творячи любов і доброту,
бо ці дії наші завжди
наближають серцем єство
і всіх живих навколо
на поляну Благодатну.

Слава Тобі, Всевишній!!!
Може хтось прийме
ці слова за орієнтир,
може хтось скептично хмикне,
та коли подивитися зі сторони
на життя своє і рідні,
то кожен в ситуаціях різних
відчував підказку, поміч,
як би нізвідки...

Хтось допомагає нам все таки
в хвилини проблемні і тяжкі,
або дає відчувати міць,

міць енергій позитивних.

То знаймо люди всі,
що це ми в потоках цих
і з благодарінням приймімо,
і вже далі впевнено йдімо,
і маяком для інших будьмо.

Так, на таке замилювання
не може бути силування,
бо лиш любов таким
відкриває на речі святі.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ

На довірі єднаються люди
і так формується дружба,
так появляється у нас друг.
Другий нам подібний
по якостях і поведінці,
тому і взаємини у них
і є тим взаємозв'язком,
що родину збільшує.
А якби такі друзі були
по всій планеті святій,
то тоді би друзями були усі
і при взаєминах таких,
як брат до брата, чи сестри.
Ось така була би сім'я велика –
і по крові, і по духу дружби:
чесна і справедлива,
милосердна і грайлива.
Справедливість – це дія.
З правдою у житті ідеш,
то правильний путь тримаєш,
бо отримавши таку здатність
при всесвітньому зачатті
і не схибивши в літах життя,
засвідчивши діями такими,
що витримав святий Заповіт
на всі мільярди літ,
щоб гідно і красиво відійти
в дальній світи
і там продовжити життями
той рух позитивними енергіями.
Ось у чому головна складова
усього нашого життя.

ТИХОПЛИННІСТЬ

Тихоплинність подій і дій життя
є той спокій і умиротворення,
бо це впевненість у всьому свята,
як знання того, що сонце наше
після кожної ночі на сході зійде.
І це щастям звичайним є,
коли мир і спокій повсюди
і щасливими є люди,
коли байдужості у собі нема,
то кращого й не треба.
Та знаймо люди, знаймо всі,

що такий стиль життя
ми маємо вибудовувати щодня
і лиш тоді свіча Душі
освітлює нам життєві путі,
по яких нас усіх,
хто боголюблячим є,
щодня і повсякчас веде
цими щасливими стежинами
до єднання з джерелами
Всесвіту нашого неосяжного
всіх і окремо кожного.
Можливі помилки і падіння,
та тоді опорою кожному є
та довіра свята
до нашого Всевишнього.
Лиш таке розуміння нами
дає підказки нам усім
завчасно виправляти
усі помилки свої.

ІЛЮЗІЯ

Дні при житті
бувають різними таки.
Коли негаразди, проблеми,
горе, чи біда в людини,
то здається, що в цей день
намучимось так тілом і умом,
ніби, страждали цілий рік.
Коли з кимось посваривсь,
то, нібито, від БОГа віддаливсь.
Хоча й живемо на вулиці одній,
а ум спонукати так важко,
щоб знову дружбу відновити.
Жити, будемо жити,
бо і в Америку не полетіти,
і хатину в друге село не перенести.
То як цей кордон зла змести?
Ось така важка доля зла.
Що ж мішає нам, сусідам,
відновити мир і дружбу,
бо є першими кумами
і в хаті пирогами смакували,
сиділи за столами і пісень співали...
Все залишмо на один день,
на день примирень,
бо життя того вартує
і БОГ таких любить і голубить.
Прощай завжди і люби,
бо для цього ми сюди прийшли.
Коли любиш, чи шануєш дружбу,
то і віддалі, ніби, і нема.
По телефону погомонім,
чи то у вихідний поспішим,
а деколи в дружбу святу
добродіянь добавляй,
та і про жертовність свою
тиху і потрібну не забувай,

то тоді такі відчуття милі
і дні в житті усі щасливі.
А коли радість і любов,
то цілий день, чи й вік
пролітають так швидко,
так легенько і приємно,
ніби то, все один день.
Коли жили, коли раділи,
коли самих мама у садочок водили,
коли і шкільні роки пролетіли,
коли вечори і поцілунки були,
коли свої дітки появились,
а тут і внуки на колінах вмостились,
а ми уже й до баби, діда доросли...?
Ілюзія, обман, туман,
коли мрієш і майбуттю радієш.
Обману не було і туман розвіявся,
а ці роки, наче, й не були.
Значить щасливо прожили.
Життя не ілюзія, а дійсність свята,
яке так чудово склалося,
що жити далі забажалося.

ЗЦІЛЕННЯ СВЯТЕ

Злий до себе кличе завжди
жорстокість, підлість, зради
і разом вони чимала сила у гурті.
Це і є той вогонь сатани,
який спалює милість, доброту,
спалює при зустрічі усе,
що є у людства позитивне,
ранячи, вбиваючи на корні.

Вони опікають і тих,
хто сторониться таких,
то так із нас і тих,
хто ходить путями праведними.

А ми вже знаємо усі,
що проблеми наші й болі в тілі
є наслідком помилок духовних,
тобто в діях наших зло уже є,
яке порушує життєві ритми,
порушує й Благодать святу
і ми збіднюємося Духом тоді –
хворіємо, нервуємо і часто є злі,
чим наносимо рани іншим і собі.

Часто у цій суєті і неможливості
пізнавати причини і джерела,
чи то нема вмінь і знань у собі,
щоб звільняти єство своє
від дій негативних,
бо саме накопичення їх
веде кожного до зневіри у житті,
веде до байдужості у всьому
і тут уже потреба виникає,
бо жити стало у немоготу.

Тут уже зцілення для духу і душі,
як пошук, як процес потрібні,

а мудрість завжди вчить,
що маємо усім простити
і самим пробачення просити,
бо це сильно єство очищає.

Це є розмови, це є сповіді,
бо учасники тут є три сторони –
ті, хто в цій ситуації плохій
стали наплodжувачами зла,
та і Дух святий, чи темний
біля таких присутні.

Тому, на чію сторону ми пристаємо,
то в того й поміч беремо
і тут особливо потрібне розуміння.
Зламаний стрижень духовний
фактом тоді постає,
коли ми і далі із дня у день
плодимо самі негатив.

Знаймо люди всі на Землі,
що не може повторно зацвісти
те зламане стебельце,
тому й чекати нам не слід
все таки на якісний плід;
та й політ у пташки уже не такий,
коли крила в неї пошкоджені.

Так є і в людини,
коли вона зла у дії,
бо фактично при злі
ми і є руйнівники.

А щаслива людина
кругом і завжди красива –
чи то словом, чи то в діях.
Тому саме так і для цього,
як і про все Творець подбав:
є серед нас помірковані,
є серед нас мудрі і духівники,
які енергіями своїми
віками зцілюють усіх.

Тому то для зцілення душі
нам любов потрібна завжди,
та доброта і милосердя святі
і тоді їх енергії благодатні
зможуть всі проблеми владнати.

Ми всі по окремої і по суті
є частинками життя інших
при взаємозв'язках енергетичних.,
як і інші у нашому житті.

А в сукупності ми усі
і є та окрема цілісність,
що так собою на Всесвіт подібна,
в якій постійно обмін іде
енергіями різноманітними.

Саме це єднає нас усіх,
бо життями ми так сплетені
і енергії життя беремо,
беремо в собі подібних,
то так і поширюються вони

із єства усвідомлено нами,
чи то із наповненості у собі
і течуть до потребуючих.
Потребуючих сьогодні багато є,
а енергія позитивна до тих тече,
хто умом і діями уже
творить щось добре і святе –
бо цим вони відкривають себе
і зцілення мимовільно
до такого у життя йде.

Ось такими способами усі ми
приймаємо участь у зціленні,
коли милість і доброта
тече до страждучого...
Тільки так здатні відійти
із життєвої цілісності
проблеми й біди всі.

ПРИСУТНІСТЬ

Так значимо, люди,
присутність відчувати нам
наявну Благодать святу,
яка поміж нами є завжди.
Бо саме вона є стимул той,
щоб свідомо до позитиву йти.

Ось чому відчуття єством
присутності поряд святого Духа,
дає впевненість в майбутті
і ми в діях є вільними,
і ми уже тоді самі
не маємо потреби
лічити години, дні,
бо щасливі завжди
плин часу не помічали.

Щасливі люди тоді всі,
коли вони мають можливості,
спілкуватися вільно,
чи то в справах допомогти
одне одному при житті,
бо то є відчуття довіри,
бо то є справжня дружба
і присутність її є свята.

Бо дружба свідчить
перед БОГОМ і людьми
про наявність друга
і коли із ним
є зв'язок енергетичний,
то спорідненість така
кріпить Духом святим.

Саме така дружба між людьми
є гра, гра свята,
гармонійна і наповнена
щирістю і гідністю,
добротою і справедливістю.

СПОВІДЬ

Сповідувати – це розказувати

про свої помилки і радості.
За помилки життєві свої
прощення щиро просім,
а за радості дякуймо самі
з благоговінням і любов'ю,
як то подобає дитині милій.

І це є один із методів світових
в культурі поведінки спільноти,
тих гармонійних взаємин людей –
одного з одним, або зі всіма у днях
кого зустрічаємо інколи ми
на дорогах життєвих своїх.

Ось чому предки мудрі
цю традицію розмов
у сім'ях шанували і берегли,
як спосіб обміну енергіями,
як спосіб знаходити
рішення правильні
заради основного і святого
і у єднанні таким усім
берегти життя передусім.

Такі розмови у вихідні,
чи то на певні празники
люди між собою вели,
очищаючи джерела родові,
то так і сповідь проста
будь з ким зустрічним,
чи собою із самим
зі знання того,
що цю сповідь щиру
приймає на вібраціях своїх
БОГ святий і святий Дух
і цим в момент один
зробить усе, усе,
щоб життя було спасене.

Візьмімо за практику у житті,
щоб дякувати і за помилки,
бо так ми навчаємося усі
їх не повторювати і собі
літа для життя додавати,
і за радість дякуймо завжди
словами і добрими ділами,
то нас такі сповіді при житті
єднають з енергіями всесвітніми
і виводять на ті путі,
на яких ми
зрозуміємо суть сповіді.

Це і є умова чистоти
у словах думках і діях,
коли дія наша будь яка
буде із потреб і свідомі.

КАЯТТЯ

Каяття з мови грецької
у перекладі є запрошенням до змін,
змін думок світоглядних,
змін у висловлюваннях своїх

з переходом до справедливості.

Це і є істина життя,
а вся повнота буття
формується на довірі,
миłosерді, доброті і любові.

Такий напрямок є основним
у пізнанні основ духовних
і саме усвідомлення і прийняття
до дій якостей нашого буття
і засвідчує ділами про прийняття
праведності і про те, що ми
знайшли своє місце у житті.

Коли з тобою ближні
поділяють усе те позитивне,
що все таки серед нас є,
то тут дійсно довіра росте.

Добре, що так є у житті
і це робить нас щасливими,
і це нас таких малих
притягує у потоки енергетичні,
водночас ум і серце торкає,
бо позитивні зміни у собі
дають пізнати джерела
енергій істинні, святі.

Пізнай себе і зміни –
цей лозунг такий живий
у книгах написаних нами,
а коли розкриєшся словом
у всіх якостях з можливих,
то цим засвідчуєш присутність свою
перед Всевишнім і людьми.

ЛТА

“Мої літа, моє багатство!”
Так співав Вахтанг про себе і світ.
То так воно, мабуть, і є,
коли людина по собі
лишає в пам’яті і наяву
хороші справи і сліди.

Мої літа, моє багатство,
коли я щасливий і при здоров’ї,
коли діти, внуки навкруги,
коли я іще й самодостатній,
коли вільний в діях
і в мудрості своїй.

Та коли плаче душа,
а сльози не течуть,
то так вона страждає,
то так вона горить, палає.

Бо мучать бідну її
наші вчинки негідні,
мучать образи і невдачі,
мучать не закінчені помсти,
мучить гнів гнилий
і ум неспокійний.

Дошкуляє тиск кров’яний,
трясуться ноги й руки,

хребет зігнувся у дугу,
в суглобах нестерпна біль.

Прийшли роки-літа
і здоров'я уже нема,
нема пам'яті й ума
та й смерть лиха
на Канари полетіла —
так сказала мені кума.

Хочеться розмов,
та співрозмовників нема —
одні померли уже давно,
а інші уже не здатні їсти.

Одиноко в хаті, сум в умі,
та все ж він стеле думки,
спонукаючи до дій,
щоб покаятися таки,
простити всім за все
і самому простити вже...

Отаке воно в житті було й гидке.

Як не просто дорослим
говорити про усе своє,
про своє внутрішнє,
бо кожне єство —
це єдине життєве коло
в діях душі, ума і тіла,
коли на старості в літах
така потреба назріла.

Чогось основна маса людства
часто знає не про гармонію
між ними у собі й ділах.
Тому то вже в літах
споминаються всіма
суперечності і конфлікти,
та і ум в докорах сумлінь
і чути болі тіла на дії ума,
як і страждання душі наяву,
коли нема взаєморозуміння
між тілом і умом при житті.

Ось скільки багатства ми
збираємо за всі роки,
та в додачу на горищі
іще ціла купа штанів
і на крокві носки порожні.

Слабо працює ум уже
і нема думок нових,
тож появилася час і нагода
приступити до зцілення душі
і навчати ум є можливості,
щоб жити уже по совісті
в любові і радості,
щоб уникати нових проблем
у взаєминах у собі і з людьми.

Це як реакція нашої душі
на такі збагачення свої
і на дії лицемірного життя,
бо досвід є чималий і вже

в оточені нема людей,
щоб учитися жити в них,
а подивишся у дзеркало,
то там тип якийсь чужий
дразнить моє его.

Однак і досвід маю новий,
щоб пам'ять про життя зберегти,
то і вам його залишаю всім.
Коли школу кінчиш,
то напевно писати вмієш,
тому і запиши усе про що мрієш,
а також фантазію включи
і про життя своє напиши,
як ти його уявляєш тоді,
коли будеш мати років сорок три,
чи й на другий день допиши
про майбутні бачення свої,
коли нам буде за сімдесят
і в банківську комірку положи.

Доживши до цих літ,
то у банк свій сходи
і комірчинці забори
оці написані скарби
і пам'ять цим онови
про усі накопичення свої.

Ось і всі багатства мої
і досвід нікому передати,
та так легко на душі
і мотивація появилася у мені,
щоб якимось так іще прожити
хоча би літ до десяти.
Тому не відмовляймося у житті,
будувати хороші взаємини з людьми,
формуючи гру щастя і любові
своїм умом суспільним,
та все ж не забуваймо ніколи
і частіше дослухаймося самі
інколи до серця-душі
і приймаймо мудрість інших,
то проспівати зможемо і ми
оцей один рядок приємний
з усієї пісні молодості своєї.

“... Співаймо пісню ту
лебедину тиху
з подякою,
що горя й болю іншим
в їх життя не внесли,
а свою гіркоту
розвіймо добротою і красою
днів буденних,
то в наступному житті,
ми пісню лебедину
заспіваємо знову в парі.”

В добру путь вам, друзі,
коли є такі багатства у літах
і в цих бадьорих споминах.

ЖИТТЯ

Життя людини
основа всього.

Бог подарував життя -
достатку в міру
і талант до нього.

Плекаймо якості духовні
у повсякденному житті,
то можемо бути певні,
що ми продовжимося в житті,
в життях потомків наших,
то і пророче слово
про кінечність життя земного,
як і Всесвіту в цілому
ми зуміємо відстрочити на віки.

Були помилки при житті,
то виправляймо їх самі,
або шукаймо духівників.
Однак страху не маймо у собі,
бо без порока нема пророка,
бо без іскри нема вогню,
бо без біди немає доброти.

Саме таке сприйняття життя
полегшує кожному із нас
навчатися з довірою до Всесвіту
будувати дім і все у нім
по совісті і з подякою.

Яке то щастя, люди – жити,
коли здоров'я в тілі є,
коли гармонія і благодать
є на серці, то так і в ділах,
коли ноги впевнено ідуть
по землі святій,
коли очі родять мрії,
споглядаючи природу й вись.

Яке то щастя могли жити
і бачити щасливими себе самих,
бачити дітей маленьких своїх,
бачити їх у юності золотій,
бачити й тоді, коли сім'ї в них.

Бо то найбільше щастя у житті,
коли діти радують батьків,
бо в цьому є надбання і багатство їх
у тих діях дитячих,
наповнених чеснотами життя.

Радіють батьки, радітиме й дитя.

Це і є показник якостей святих:
боголюбства в сім'ях таких
і наповненість джерел родових
енергіями позитивними.

Життя у марнотратстві, гордині,
моді і в ділах негативних
не є життям, а лиш ілюзією
і тому так багато у ньому
осудів, брехні, пустоти,

якими всю енергію свою
ми витрачаємо в холосту.
Тому по факту ми є сміттям лиш,
бо можемо жити все таки
без цих дій негативних.

Все ж ми шукаємо можливості
жити в радості і щасті, хоча б інколи
і ці знання кличуть нас усіх
до пошуків джерел позитивних,
та путі відкриваються до них
саме тим, хто є у прийнятті,
бо живе з усіма по совісті.

Так, щастя – це музика життя,
а ми танцюємо під неї
своєю поведінкою і ділами,
то в такому стані ми є творцями.

Тоді й наш дім і Всесвіт весь
є у благоприйнятті.

Тоді й наші всі путі земні
ведуть кожного туди,
де теплота взаємин завжди,
де думка чиста і легка хода.

Вийшовший на такий путь,
отримує всесвітній оберіг,
а пошуковця такого повсюди
веде невидимо Дух святий.

Ось чому пошуковці такі,
які вміють творити якості святі,
завжди є в потоках світлих
енергій позитивних всесвітніх
і вони почувають себе скрізь
духовним членом всесвітньої сім'ї
на нашій прекрасній матінці Землі.

Дякую тобі життя,
дякую тобі, вода,
дякую тобі, земля,
дякую тобі, сонце,
дякую тобі, повітря,
за всі дні й літа!

Дякую й за те, любі мої,
що терпіли помилки при житті,
що відгуком приємним
повідомляли за діла позитивні!

ДОБРОТА

Зовні ми багаті, чи бідні
і в діях деколи добрі, чи злі,
та у житті часто буває так,
коли серце, чи ум просить:
“Потребуючому допоможи!”

Коли уже за цим є дія,
то це рухнулися уже
енергії позитивні
і духом ми є міцніші.

Тоді й відчується щем приємний,
щем радості в серці-душі.
такі ж відчуття подібні

з благодарінь і благодаті
на надану допомогу
накриє теплою їх обох.

Перший має проявити дію,
другий прийняти її
і тоді разом вони
збільшили милосердя те,
якого чекав Всевишній.

Він це організував,
Він про це і подбав,
а, ми, ніби, інструмент дали
стільки енергій позитивних,
які так усім потрібні.

Ось так дією однією ми
обоє зерном доброти
себе й простори засіяли.
Ось так діє Дух святий.
Ось на що здатним є
кожен із нас живий.

Тож поки ми здорові,
поки в нас є час, можливості,
то застосовуймо при житті
все для творіння щось подібне
і цими богоугодними ділами
увесь світ буде добрішим.

А ця наповнюваність просторів
завжди знайде потребуєчих
і їх торкнуться енергії ці,
а в результаті знов і знов
збільшуватимемо Благодать.

Не може бути сорому
за прийняття допомоги, як дії,
бо це саме так і до таких
Всевишній дарувальника послав.

Сорому не мають у житті ті,
хто має можливості допомогти,
та із різних причин надуманих
не поспішають нести
БОГа дари
дійсно потребуєчим.

Хай Благодать свята
наповнює людські серця,
щоб люди добрішими були,
щоб сади зацвіли цієї весни
і цим мир у взаємини несли,
бо Всесвіт чекає цього від нас
повсюди і повсякчас!

КОСОВИЦЯ
Кошу траву росяну
і в один голос з нею
я пісню твою з косою
тихо, тихо все ношу.
Вжик, та вжик...
твоє життя беру
зовсім молоде таке
і на олтар несу.

Та лиш пісня ця
про кінець життя.
так тоскно на душі
сталлю шолудить.
Кому я про це скажу?
Паморозь по спині.
Плаче трава молода,
а на серці рана жива.
Ось яка тонка межа
між смертю і життям.
Прийшов час помирати,
а ще хочеться його тримати.

ПІСНЯ МАТЕРІ

Допоки пам'ять про тебе,
матінко моя, у житті береже,
то я з тобою повсюди є,
твоя дитина сива, сива вже.
Ти поки що не снишся мені,
та дивишся з фото на стіні,
а я споминаю твої діла хороші,
як у хаті, то так і на огороді.
Тому ці прості слова
груди піснею наповня,
бо і ти на позитиві вся
у свої вісімдесят була.
Сама жіноча краса:
очі сіро-голубі, губи смачні
на лиці ні морщиночки,
хоча у талії метрів два.
По характеру оптиміст,
а добротою своєю знана
дома і поза межами села
і голос кращий ніж в артиста.
Натурою творчою була у всьому
і будь яку справу доводила до ладу.
За це й до нині люблю її:
за гострий ум і руки золоті.

ЛУГ

Іду сонний через луг,
аромат трав заліз у ніс,
та ум нові мрії родить,
то так любов мене водить.
Пахне, пахне луг
для усіх молодих,
бо то життя таке –
пахуче і святе.
Тоді лиш святі любили
і цього людей навчили.
А людям сподобалося так,
що співають, коли рве плач.
Тож несімо милі пісні
про все те, що є у дні,
про все, що снилося вночі,
бо співають лиш щасливі.
Співає луг пахучий,

співає серце молодече
твою пісню люба мамо:
“А льон цвіте синьо, синьо”.

ХАТИНА
Кожна сім'я
свою хатину має,
де працює, спить
і про діла гомонить.
Бо тут жила
не одна сім'я,
а родина чимала
і в любові родила.
Любила і ростила
ось таких, як і я,
якими повниться Земля,
бо любов не має меж.
То знаймо люди всі,
що в батьківській хатині
живе любов поміж нами,
вона ходить і ланами.
Зверху небо голубеє,
під ногами руна бує,
десь пташечка співає,
а про всіх любов дбає.
Вона всіх собою наповняє,
а коли її додому несуть,
як благодатну суть,
то все живе її вітає.

ОЛЕКСАНДРІВКА
Олександрівська слобода
на краю діброви зросла
і щирі люди тут поселились,
а незабаром і поля появились.
Тут, неподалік ріки Льви
родилися мої батьки.
Тут родився і я, дитя мале,
то Всевишньому дякую за це.
Тут роса, як матері сльоза,
тут тумани з полів
і сонце із за дубів
моєю сльозою до твоєї біжить.
Вже і внуки дорослі мої
відвідують батьківські хутори,
а я радий так за них,
що не забувають цих доріг.
Так приємно на душі,
що вдалося зберегти
в пам'яті корені родові
при вечірнім вогнищі.

ДЕНЬ ТЕПЛОТИ
От і нові празнички,
які теплотою означені.
Це Нове літо(рік) у житті
людства і всієї Землі,

яке в місячному календарі
проявлено місяцем молодиком
і віншується й тепер
теплоти великим днем.
Це початок нового літа
для землероба й пастуха,
тому цей день предки наші
шанували і шанують дотепер.
Цей День віншувався і у православ'ї,
що було й звичаєвою традицією,
бо людина тоді усі дії свої
організовувала все таки
в наявній природній Цілісності
на Землі і у Всесвіті.
Ці слова не пусті,
коли люди традицію цю
зберегли до передня загибелі
майже всього людства,
пройшовши митарства,
через брехню і насильства.

ДЯКА В ДНІ
Дякуємо, що нам приємно,
і є що в дні-житті згадати:
що доброго зробили людям і собі,
що зуміли лихе й недобре оминати!
Дякуємо за день цей прекрасний,
що ми зуміли плідно прожити,
що ми зуміли в ньому Богом бути,
що ми зуміли цього не забути
у своїх думках, словах і діях
і в цьому настрої щасливім
ми вечірню зірку оком провели,
побажали всім солодких снів
і відпочинок тілу прийняли,
а Душа цьому порадіє
і рушить в мандри по світах і в часі,
шлях мій з минулим звиряти
і майбутні реальності побачить!

ПОДЯКА
...Хвалю, хвалю тебе життя,
що до цього сподобив я дожити,
бо так приємно відчувати,
що слід зумів залишити по собі
і відчути,
що росту душею,
що побачив і прийняв від БОГа
істинність життя земного.
Благо дарю тобі, Боже,
що легка була
моя життєва стежа:
була радість, була й істома,
були і пошуки і втома –
і все ж я відчував,
що дома, що там живу,
що там знадобився,

де ріс, родився
і радість маю,
що щасливим був і є,
бо любив,
і мене любили
і цим мені життя відкрилось,
бо ще дужче жити я схотів,
бо відчуваю жагу жити,
жити і творити
на радість сім'ї і людям.

ЩАСЛИВЕ ЗЕРНЯ ДНЯ
...Живімо днем оцим,
який почався з ранкової зорі
і не озираймося на дні,
які уже минули:
ні на успіхи життєві,
ні на проблеми,
ні на ті біди,
що колись були,
хоча десь вони
все таки присутні в нас
нашим досвідом прекрасним,
то легенько приймімо у життя,
якщо вони є позитивні,
але якщо це негатив і сльози,
то зуміймо ми знайти
в них позитиву хоч зерня —
вчимося радіти дням
зі світанку,
промінню сонця
і співу птахам...,
а там і праці —
і день пройде
спомином приємним.
Ось так день за днем
пролетять роки
і вже не вернуться вони,
а ми ж раділи планам в дні,
сміялись при удачах,
плакали з обид,
любили ми без тями:
і себе й дітей,
і чиїсь посмішки...

БЛАГО
...То дякуємо всім
хто дома
і навіть тим,
з ким ми не знайомі
у благоговінні цьому
ми на бога більше схожі
в можливостях своїх
ми щастя й радість
всім готові дати...
і даємо...,
чим ростемо у душі

на цім янгольським путі.

ЗНАННЯ

Правда досить ранима є,
з правдою важко й жити
у цій спільноті гнилій,
де лицемірство, ненависть усюди.

Та суть такого пізнання
приймуть у життя одиниці,
бо навчити якостей життя
досить проблематично є,
як і правдолюбця не налаштувати
до змирення з безпорядками.

Такі уже нездатні прийняти
лицемірство і будь яке зло
від кого б воно не було.
Правдолюбець страждає,
та духовно у житті підростає,
а злий ще більше до зла звикає
і з погордою в азарті своїм
з усього його собі збирає,
щоб мати силу мниму мати
в успіхах і посадах,
вдаючись до брехні і зрад.

Правда, як птах небесний
з крилами підрізаними:
є і часто в небі літає,
та спокою в собі не має.

Бо від правди до любові
така нездоланна далечінь,
як у людини до зірок.
Вона все таки у світі є
і саме вона правдолюбців таких
виводить на любові путі.

Правда, як вогонь життя:
освітлює простори, гріє тих,
хто шукає духовної теплоти,
бо довіра водить їх у житті.

Ця довіра є зі знань
і її не зламати лиходіям,
бо вона, ніби, нектар,
з якого мед солодкий
бджола невтомна нам
готує таку їжу, як богам.

То так і правдолюбці
пізнають доброту і любов святу
і входять у ті потоки енергій,
з якими єднаємося ми, смертні.

Однак, коли для правди
немає милосердної любові,
то такі згоряють дотла самі,
вичерпавши ресурси свої,
або правдолюбців таких
знищує спільнота зла.

Хоча більшість правди хоче,
та наяву вибирає сама
те лицемірство і брехню,

оправдовуючи легкоту,
яка, нібито, шанси дає,
то такий вибір і правда така
по факту дає життя гірке.
Багатьох правда опікає,
бо совісті у них не має.
Тому то докори сумлінь
часто допомагають тим,
хто путі до щастя і любові
правдою і добротою прокладає.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що правда до любові вимощує путі,
що правда є якість та свята,
а от за нашу ненависть, брехню
ми й отримуємо долю таку
на покоління родові у віки,
та таку ганебну і множинно,
допоки не вимре увесь рід,
чи знайдеться гідний у роду,
який зупинить деградацію таку
каяттями, прощеннями щирими.
Хай смирення замінить зарозумілість,
хай доброта у діях наших всіх
буде орієнтиром для живих,
хай довіра й милість буде з нами скрізь,
хай любов буде замість ненависті і зрад,
хай у сім'ях, на роботі й скрізь
приймаються рішення розумні.
Тому після цих слів є можливості
поміркувати в родині, чи на самоті,
коли робити потрібно вибір самому,
то щоразу пам'ятаймо науку таку
і стримуймо себе від вчинків злих,
бо тільки доброта свята
у житті є всьому голова.

ІСПИТИ
БОГ-життя частіше все таки
посилає, чи дає іспити при житті
саме тим із нас усіх,
кого любить і леліє,
бо саме ними Він і вчить,
як потрібно чоловіку жити.
Він напевне бачить, знає,
що такі вмінуть теж
любити життя щиро.

Така довіра і вміння
є ознакою зрілого чоловіка
і у них немає нарікань
на такі життєві іспити,
бо саме вони і вчать усіх
жити в радості і щасті
з розуміння істини того,
що для й життя усе, усе
дається кожному посильне –
саме як потреби для навчання.
Так, життя – це школа і ми

всі у ній навчаємося роками,
надбаваючи вміння і навички,
набуваючи досвіду і мудрості.

Тому це і є показниками того,
як ми навчалися при житті.

Одні в цих якостях духовно росли,
інші декілька життів топтали на місці,
а дехто у затишку лежав,
чи у когось вкрасти бажав.

Ось таким стилем життя
ми й формуємо долю тим,
до кого ця душа прийде знов...

А це наш родич кровний і духовний
і своїм прийняттям, чи в ігнор
ми і даємо енергії їм у старт,
даємо навички і знання отак.

Тому знаймо люди всі,
що добродіяння і любов
змінює на краще нас
і цим покращуємо ми
умови життя свої,
наповнюючи енергіями святими
усе навколо і повсякчас.

Бо вже давно знають всі:
у кого душа, ум і тіло чисті,
то тому усміхаються й зірки,
а хто творить доброту святу,
то того Суцций звільняє від іспиту.

Як добре жити нам,
коли усе навколо нас
живе у радості і щасті,
то, мабуть, і ми теж
не виходимо із меж,
роблячи так усе і у всьому,
щоб щасливо жилося кожному.

ЩАСТЯ

Щасливі батьки тоді,
коли у щасті живуть
їх батьки і їх діти.

Щасливий і БОГ святий,
коли щастя торкає людей,
коли вони вміють самі
будувати хороші взаємини
зі всім живим на Землі.

Тоді ця енергія позитивна
повнить кожного із нас,
то так шириться у світах.

Це засвідчує нам і БОГам,
засвідчує Творцю і Духам,
що ми будувати вміємо
таке життя при житті
і тоді усі ми, як діти
готові за кожного порадіти.
Бо в щасті смисл життя

ПАСХА

Пасха – празничний хліб,
а в празники люди мудрі
дякували Всевишньому завжди,
що хліб щодня цілий рік
був завжди на столі.

Пасхальні-хлібні дні
були й надією для всіх,
на врожаї багаті і нові,
тому, як ніколи в літі новім,
люди співали молитви
і радість присутня й сміх.
Хліб, сіль, яйце прикрашене,
як життєві символи у ці дні
для людини і суспільства
несли собою сакральне у всьому,
бо це і їжа основна для життя.

Пасха –хліб, сіль – смак,
а яйце облагороджене,
як символ початку життя
у всій єдності і цілісності.

Люди кожної весни
віншують у празниках-подяках
Отця-Творця-святого Духа
і їх майбуття сина-чоловіка,
що дожили і вже готові знов
засівати, засаджувати ниви-поля
для врожаїв багатих і нових.

Хай усі ці дні святі
будуть в нас умиротворені,
будуть в діях мудрими!
Хай кожен заспіває у ці дні
славу Всевишньому і собі
тихо, щиро і в благоговінні,
як ото буває в людей молодих,
коли вони дитину свою
готують в зачатті, або коли
вирощують її у животі,
то так і в літах дитячих...

Бо саме такі дії із любові
дають результати чудові.
То так будьмо і ми усі,
коли земля нас приймає і вітає,
та і дощик вологи добавляє,
а сонечко усе це з усіх сторін
усе це живе нагріває
і цим людям допомагає.

То й далі живімо в радості і щасті,
щоб енергіями цими позитивними
ми наповняти були здатні
усе, усе чисте і святе,
що во благо і потребою є
для нас, природи на Землі.

Навіть їжа проста, яка
з любов'ю приготовлена,
має празничний смак,
несучи поміж нами Благодать.

Хай у ці Великодні дні
кожен з'їсть хліб святий,
дрібочку солі і рум'яне яйце,
щоб вистачило сил і снаги
до наступної весни!
Спом'янімо в ці дні усіх тих,
хто відійшов від нас живих
десь далеко, чи зблизька
душами у засвіти
за їх щирі і добрі діла!
Хай Благодать і Любов свята
несеться ними з нашими ділами
для наступних поколінь у віки
для добродіянь мудрих живим
на радість, втіху Всевишньому!

ДЛЯ ДУШІ
Усе, що ми робимо у житті –
в думках, в словах і в діях,
то все це для ублажіння душі,
для введення в стан радості її,
а вона вже розподіляє тоді
ці енергії позитивні
в емоціях, задоволеннях тіла,
чи то для впевненості ума,
який уже свідомо, чи ні
організовує себе і тіло,
щоб налаштувати все єство
для благоговіння його,
та ще й навкруги і у всесвіті.
Так, ми радіємо тоді,
коли співпадають наші дії
з програмою душі,
з якою життями ми
проходимо завжди усі.
Прогулянки на лоні природи,
пошуки одягу при покупках,
смакування їжею,
хизування в дзеркалі,
творіння вірша, пісні,
відвідування театру, церкви,
або замилювання дітьми
і багато чого іншого
з радістю і любов'ю,
то саме з таких дрібниць
твориться наш духовний світ.
Основне багатство життя
є у всіх наших надбаннях,
коли нам в радість жити є
з тими, хто поряд живе
і цим духовно все росте.

БІЛЬ ДУШІ
Біль, ниття серця у собі,
чи страждання нашої душі,
то так і тілесні болі
засвідчують про те,

що вони, ці органи,
у нас присутніми ще є.
Ці відчуття, чуття
і вміння розуміти їх
засвідчують нам усім,
про правильність стезі,
бо ми здатними є
змінювати життя своє.
І це досить прекрасно,
коли є такі вчителі.
То знаймо й ми усі,
що це нас так у житті
ведуть енергії позитивні
і нам під силу зрозуміти це
з подяками собі і всім,
що ми здатні до таких змін.
Знаймо люди, знаймо всі,
що зміни наші при житті
засвідчують нам і духам,
що ці подвиги життєві
повернуть Благодать нам,
повернуть спокій для ума
і умиротворення в ділах.
Саме діями такими ми
зробили більше ніж зневіра,
сліпе очікування благ,
чи те скиглення і плач.
Бо саме добрими ділами ми
очистили джерела родові на віки,
саме завдяки нашій Душі,
яка ось так болями
навчала нас жити
во ім'я присутності чоловіка,
як пращура усього людства
на цій прекрасній матінці Землі.

ГРІХ

Мабуть у цілім світі нема
цього специфічного гріха,
коли твій талант від життя
своєю правдою святою
вибухав гнівом у сім'ї,
коли так багато зла у ній
і пальці їх усі, і слова
обвинувачують таких.

Гірко в умі і на душі,
коли сам у собі
загасити божі дії
змушений ти.

І цей смуток горне серце,
та і інше у мені уже усе
щастя й радості не несе,
бо сам злим стаєш
і цю енергію при житті несеш.
Несеш і понесеш у світі
на злу втіху сатані.

Тому ці знання

не до часу й дня,
коли людська спільнота вся
бездумно до прірви йде.
Прошу прощення у всіх,
прошу прощення і в Духа святого,
що через йолопа такого
зло й жорстокість постали гостріш!
Нема сенсу жити,
бо кожен день – то муки,
бо кожна дія в осуді уже є
і кожна ніч – то сни тривожні.
Тому то і враження є таке,
що ізгоєм став я при житті –
в очах одних за правду святу,
а іншим за те зло, яке навкруги,
яке плодять людські уми.

Сім'я живе у страху щодня
за моє і своє життя,
що відмовою стало поміж нами
у такому от спілкуванні.
Інколи БОГа святого просиш,
щоб очі закрити уже навіки,
щоб не тривожити уми,
щоб дозволив тихо відійти.

Простіть, друзі, й ви,
а Ваші життєві подвиги
відкривають вам шляхи
для пошуку істини!

Можливо й помилкою були
написані книги з нами,
чи помилками-гріхом постали
тривоги-страхи у сім'ї
з тими осудами-заборами?
Тільки Дух святий про це знає
і Його енергії всесвітні
здатні зупинити ум в мені,
чи стишити негатив у сім'ї,
даючи волю цим словам-думкам
вільно йти поміж людьми.

Отож нема дрібниць у житті,
бо вони теж по змісту й суті
давали ту снагу і любов,
коли писав знову й знов.
Ось такі думки у мене
випалюють усе святе.
Гірко в умі і на душі,
бо це уже прірвою є,
коли цілісність єства,
бо розірвала все таки вона –
невтішна фінішна глупота.

СІВАЧ
... Тому знаймо,
що радість та,
як і доброта,
які тепер у мить цю
в споминах лишилися;

ні не в споминах –
вони в Душі у нас
зростають, і не випадково,
бо саме нам
судилось по життю
нести цю якість у собі
й для інших,
то плекаймо і поширюймо
її між люди.
Наші любі друзі,
знаймо, знаймо всі,
що сівач сіє і знає,
що на врожай він чекає.
То так будьмо й ми,
коли день при дні
творимо любов і доброту,
то додаємо свідомо
родовому джерелу
тих енергій позитивних,
де може взяти при біді
кожен потребуєчий із сім'ї,
то так і подорожнього сюди
Дух святий приведе із милості.
Сіймо, сіймо всі
з правої руки,
щоб колосилася
наша нива золота
з любові і добра.

КРАСОТА СЕРЕД НАС
Красивого багато в нас,
красивого багато і у інших,
а скільки красоти
навкруги...
І ми сприймаємо у радості її,
і ми красивими усі
бути хочемо самі,
і красиві речі ми
хочемо лишати по собі.
Цього навчаємося усі
все життя день при дні
і красиво хочемо жити,
щоб вона і доброта
любов'ю були присутні
у кожній дії нашій,
бо краса є Божа якість,
яка у людях є, як і в усьому,
що навколо,
і вона ж наяву
спонукає в кожному
мінатися в собі,
мінатися і зовні.
Так і тільки так має бути,
бо коли подивимося ми
на світ зі сторони,
то все живе у нім
несе красу, ніби, оду,

прикрашаючи матінку природу.

ЖДУТЬ
Скоро, скоро будуть зміни
серед нас у житті суспільнім.
Багато з нас їх ждуть,
бо втомилися ось так
у невіданні жить.
Набагато більше з нас тих,
хто став до всього байдужим.

Тільки доля незначна
пошуки для змін почала.
Хай в думках вони іще,
хай у словах діями зріє,
та саме вони готують ідею,
яка змінить світоустрій весь.
Почалось переосмислення основ,
почалися пошуки змін у собі тих,
якими можна сколихнути уми,
щоб очищенням своїм
відкрити забуті зв'язки
з енергіями позитивними,
які в крупицях є серед нас
і з тими, які споконвіків були
і є у Всесвіті великім.

Так, ми маємо відкритися собою,
щоб бути в стані прийняття,
щоб людство все на Землі
за півстоліття готове було
зрозуміти потребу змін цю,
а також почати діяти в позитиві.
Це будуть тяжкі часи на планеті,
та кожен має визначитися у собі,
щоб свідомо долучитися усім
до вибудови взаємин нових.

Лиш таке розуміння умом
і прийняття усім єством
таких дієвих умов,
то тоді проявляться на горизонті
результати позитивні у всьому.

Тоді творча праця всіх
і допомога енергій всесвітніх
введе спільноту людську
в еру благодатну і святу.

Багато і багато літ іще
нам потрібно для очищення
від тих помилок-гріхів,
які людство накопичувало з віків.

Це будуть далекі потомки наші,
та лиш через прозріння і прийняття,
ми здатні до великого відродження,
відродження чоловіка в іпостасі тій,
яку гідно займе свою нішу він
у цій Цілісності життя на Землі.

П.С. Ось тепер надібав папку цю з нотатками віршів, коли сказав сам собі, що цю стежу залишив.

Однак цим нотаткам уже більше ніж п'ять літ і ми їх оживити посміли. Хай і ці слова долучаться до тих енергій людських, які збираються мир і спокій відновити.

Дякую Оресту Байку, Людмилі Рентюк, Людмилі Шостацькій, Ганні Цірценс, Софії Дубчак, Лесі Кравчук, Любові Камінській, Раяллі Гальченко, Наталії Іванюк, Юрію Наріжному, Івану Доброму, Петру Лещику, Нестору Мартинцю, Єлені Щуплецовій, Галині Незабудці, Марії Когуч, Ганні Борінській, Оксані Бурега, Любі Бідак і багатьом, багатьом тим, хто читав ці думки, хто обмірковував їх, чи розкривав бачення свої у віки!

Дякую і за ваші мудрі дописи! Дякую усім за дружбу і за те, що були присутні у моїх літах життя, відкриваючи іншим свої серця з теплоти душі!

Хай і вам Всесвіт увесь святим БОГом-Духом святим відкриє путі святі до любові і доброти, бо ними і благодаттю ви наповнили себе сповна і всі простори навкруги!

Благодарую вам, сподвижникам енергій позитивних, бо БОГа святого маєте у собі!

Ви моя любов і щастя! Ви мій канал відкритий до джерел всесвітніх!

Будьмо з ними всеціло, бо так Творцем вказано кожному путь життя на всі літа!

26.04.2025 р.

РАКИТНЕ

ЗАПРОШУЄМО НА САЙТ <http://mikolin.com.ua/>

ДЛЯ ЧИТАННЯ ІНШИХ КНИГ ЦЬОГО СПІВАВТОРА.

ЗАГЛАВКИ

1. ЦІ СЛОВА ДО ЧИТАЧА	3
2. ВСЕСВІТ І ЛЮДИНА	4
3. ПОЧИН НОВОГО	5
4. СУТЬ ПРАВДИ	9
5. ХОДА	10
6. ДІТИ – АНГЕЛИ	11
7. СВІТОБУДОВА	12
8. ДУША – ПРОГРАМА	14
9. ВІРШІ	15
10. МОЛИТВА ЯК РОЗМОВА	15
11. УЧНІ	17
12. КЛУМБИ	19
13. ДЖЕРЕЛО ОДНЕ	20
14. ЗДАТНІСТЬ ЄДНАТИСЬ	20
15. ЗДАТНІСТЬ ПОШИРЮВАТИ	21
16. ПОМІЧНИК ДОБРОТИ	22
17. ДОПОМОГА	25
18. ШЛЯХИ	29
19. ЧОМУ?	29
20. МУДРІСТЬ	31
21. ПРИМИРЕННЯ У СОБІ	31
22. БЕРЕЖІМО ДУШІ	34
23. ХОЛОД СЕРЦЯ	35
24. ІСТОМА	37
25. ЖИТТЯ – ДАР	38
26. СВІДЧЕННЯ	40
27. ВЛАСНІСТЬ	42
28. ВАЖКО ВСІМ	44
29. ЗАХИСНИКИ	48
30. СОВІСТЬ	50
31. ЯД	53
32. ПЛАНИ-ПРОГРАМИ	55
33. У СОБІ	57
34. ГРАНЬ	58
35. ПРАЦЯ	59
36. ІДИ, ІДИ	60
37. ОДА ЛЮБОВІ	62
38. КОЖНА ДІЯ	66
39. ИСТИНА	67
40. РОЗМОВА	68
41. ЛЮБОВ	69
42. УКЛІН	70
43. ДРІБНИЧКИ	71
44. ПОМИЛКИ	73
45. СПРАВЕДЛИВІСТЬ	77
46. ТИХОПЛИННІСТЬ	77
47. ЛЮЗІЯ	78
48. ЗЦІЛЕННЯ СВЯТЕ	79
49. ПРИСУТНІСТЬ	81
50. СПОВІДЬ	82
51. КАЯТТЯ	83
52. ЛІТА	84
53. ЖИТТЯ	86
54. ДОБРОТА	87
55. КОСОВИЦЯ	88
56. ПІСНЯ МАТЕРІ	89
57. ЛУГ	89
58. ХАТИНА	90
59. ОЛЕКСАНДРІВКА	90
60. ДЕНЬ ТЕПЛОТИ	90
61. ДЯКА В ДНІ	91
62. ПОДЯКА	91
63. ЩАСЛИВЕ ЗЕРНЯ ДНЯ	92
64. БЛАГО	92
65. ЗНАННЯ	93
66. ІСПИТИ	94
67. ЩАСТЯ	95
68. ПАСХА	96
69. ДЛЯ ДУШІ	97
70. БІЛЬ ДУШІ	97
71. ГРІХ	98
72. СІВАЧ	99
73. КРАСОТА СЕРЕД НАС	100
74. ЖДУТЬ	101
75. П. С.	102